

พีมูฟ คิ ๑
สำนักพิมพ์

เขี้ยว หลวงรถ Fangtastic

สวรรค์อยากให้เธอตาย นรกอยากได้เธอเป็นหุ่นเชิด
อีกสามเผ่าพันธุ์ปรารถนาพลึงอำนาจที่เร้นอยู่ในกายเธอ

ชัชชาน์พิมพ์

1

Love at first bite

รักแรกกัด

“ฉันมาถึงแล้ว ไม่ต้องห่วง เดี่ยวจะจัดการต่อเอง”

ลืออณกรอกเสียงลงไปโทรศัพท์มือถือพลางสาวเท้ายาวๆ ไปตามทางเดินในสถานีตำรวจ ร่างสูงในชุดทักซิโด้คลุมด้วยเสื้อโอเวอร์โคตแคชเมียร์ สีดำดูหรูหราไม่เข้ากับสภาพซ่อมซ้อรอบด้านเลยแม้แต่นิด ผิวของเขาขาวจัด เสียจนมองเห็นเส้นเลือดสีน้ำเงินจางๆ บนแก้มและหลังมือในขณะที่ริมฝีปากแดงจัดประหนึ่งแดงแต้มด้วยลิปสติคอย่างไรอย่างนั้น เครื่องหน้าที่ค่อนข้างไปทางสวยมากกว่าหล่อนั้น หากมองแวบแรกอาจไปเลยนึกไปว่าเขาเป็นสตรี แต่เมื่อพินิจพิเคราะห์ดีๆ แล้วจะเห็นว่าโครงร่างที่สูงถึง 190 เซนติเมตรนี้ใหญ่โตและกำยำเกินกว่าจะเข้าใจผิดว่าเขาเป็นหญิงสาวไปได้

ดวงตาสีดำสนิทราวราตรีไร้ดาวใต้กรอบแว่นสีทองมองกวาดไปรอบๆ ตัวอย่างระมัดระวัง จนกระทั่งเห็นชายหนุ่มร่างผอมสูงยืนโบกมือพร้อมส่งยิ้มแหงๆ มาให้ สีหน้าของเขาดูอึดโรยเหมือนอดหลับอดนอนมาเป็นสัปดาห์

“ทางนี้ครับเจ้านาย”

“ว่าไง เรนฟิลด์”

ชายหนุ่มเอ่ยทักเสียงเรียบ ทว่าริมฝีปากหยักสวยยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม กิ่งขบขันกึ่งเยาะหยันนิดๆ

“เรนฟิลด์เป็นสมุนของเคานต์แดร์ริคคุณละครับ ผมชื่อเรนฟอร์ด ต่างหาก” เรนฟอร์ดทำหน้าที่เมื่อมีหรือที่นายท่านของเขาจะจำคนที่ทำงานรับใช้มาร่วมสิบปีไม่ได้ ก็แค่อยากกวนประสาทเขาเล่นเท่านั้นละ เขากวาดตามองเรือนผมที่ใส่น้ำมันเสียเรียบแปล้และการแต่งกายเต็มยศของคนตรงหน้าแล้วเบิกตากว้าง “โอ นี่ยาบอกนะครับว่าเจ้านายต้องลุกออกมาจากโรงละครกลางคัน”

“ก็แค่บัลเลต์น่าเบื่อเหมือนทุกปีที่ได้รับเชิญนั่นละ ไม่รู้ว่าจะเล่นเรื่อง *เดอะไนท์แคแรกเกอร์* เรื่องเดียวซ้ำๆ กันทำไมทุกเทศกาลคริสต์มาส ดูมาเป็นพันรอบจนจะเดินตามได้อยู่แล้ว” ลีออนหย่อนโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋าเสื้อโค้ต “เอาละ เด็กนั่นอยู่ที่ไหน”

“ตำรวจพาตัวไปสอบปากคำครับ” เรนฟอร์ดชี้ไปทางห้องสอบสวนทางขวามือ “ผมบอกไปแล้วนะครับว่าให้รอจนกว่าเจ้านายจะมาเสียก่อน แต่เจ้านายก็รู้ว่าเจ้าหน้าที่ เลียม วอล์คเกอร์ เคยฟังใครที่ไหนกัน เขาบอกว่าจำเป็นต้องรีบสอบปากคำพยานหลังเกิดเหตุให้เร็วที่สุด รายละเอียดจะได้ไม่ตกหล่น เอาจริงๆ ผมก็ว่ามันโหดเกินไปหน่อย เด็กนั่นเพิ่งเจอเรื่องร้ายแรงมาขนาดนั้นแท้ๆ”

“มันอีกแล้วสินะ” ดวงตาของลีออนนวดโรจน์ยามได้ยินชื่อของคู่อาฆาต “กล้าดียังไง เด็กคนนั้นเป็นเหยื่อ ไม่ใช่ผู้ต้องหาเสียหน่อย”

พูดจบ เท้าในรองเท้าหนังสีดำมันปลาบก็กระแทกบึงๆ ตรงไปยังห้องสอบสวน เขาผลักประตูเข้าไปด้านในอย่างรวดเร็วโดยไม่เปิดโอกาสให้เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ยืนคุมเชิงอยู่ด้านหน้ามีโอกาสร้องเตือนเพื่อนร่วมงาน

“ผม...ลีออน หยาง เป็นทนายที่ได้รับการแต่งตั้งจากครอบครัวของคุณเกรซ ฮาร์เกอร์ ให้มาดูแลคดีของเธอ”

เบื้องหน้าเรามีหญิงสาวคนหนึ่งนั่งหันหลังให้ประตู เธอดูบอบบางมาก เลี้ยงจนชายเสื้อเชิ้ตตัวโคร่งที่สวมอยู่นั้นแทบจะกลายเป็นเดรสยาวคลุมเข้า ทำทั้งสองข้างของเธอเปลือยเปล่าและเปรอะเปื้อนไปด้วยคราบเลือดจางๆ

“ทนาย?”

ทันทีที่ได้ยินเสียงของผู้มาใหม่ เกรซก็ผินหน้ากลับไปมองต้นเสียง ซ้ำๆ ดวงหน้าของเธอซีดขาวราวกระดาษ ทว่ายังคงความงดงามทรงเสน่ห์ แบบตะวันออกเอาไว้ได้อย่างเต็มเปี่ยม

สาวเอเชียขี้เหร่อ...

ลืออันเล็กคิ้วคิ้วคิ้ว อย่างประหลาดใจ พ่อกับแม่ของเธอชื่อโทนี่กับ แมรี ฮาร์เกอร์ เป็นคนอังกฤษแท้ๆ ทั้งคู่ เขาจึงทักท้วงเอาไว้ว่าเธอน่าจะเป็น ผรั่งผิวขาวเช่นเดียวกัน หรืออย่างน้อยก็ควรเป็นลูกครึ่งละน่า แต่มองอย่างไร ก็ดูเป็นคนเอเชียแท้ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ ถึงจะยังดูไม่ออกว่ามาจากประเทศ ใดก็เถอะ

“ที่ว่าครอบครัวนี้คือใครไม่ทราบ เท่าที่รู้ตอนนี้สมาชิกครอบครัว ฮาร์เกอร์มีแค่สามคน คนหนึ่งนั่งอยู่ที่นี่ ส่วนอีกสองคนนอนอยู่บนเตียง ในห้องดับจิตโน่น”

ชายหนุ่มที่ยืนกอดอกพิงผนังห้องอยู่เค้นเสียงลอดไรฟันจนฟังคล้าย เสียงคำรามของสัตว์ร้าย เขาตัวสูงพอๆ กับลืออัน แต่กำยำกว่าเกือบสองเท่า ดวงตาสีน้ำตาลคาราเมลเฉดเดียวกับสีผมมองตรงมายังทนายหนุ่มด้วย แววตาไม่เป็นมิตรเอาเสียเลย ทำเอาเรนพอร์ตที่เพิ่งเดินตามมาสวมทับต้อง กลืนน้ำลายเอือกเพราะกลัวถูกขย้ำคอเอา มีแต่เจ้าหน้าที่ละที่ยืน ตีหน้าหนึ่งไม่สะทกสะท้านแม้แต่นิด

“เฮ้ เลียม จะพูดอะไรก็ระวังหน่อย”

เจ้าหน้าที่ที่ดูอาวุโสกว่าเลียมเอ่ยปرامอยู่ในที่ เขาทำท่าบึ้งตึ๊งไปยัง หญิงสาวที่นั่งตัวสั้นอย่างน่าสงสารอยู่ฝั่งตรงข้าม ดวงตาคู้งามของเธอวม ข้ำและเอวคลอไปด้วยหยาดน้ำตา จมูกเล็กโด่งแดงกำลังพยายาม

กัตรีมีปีกปากเพื่อกลั่นก้อนสะอื้นที่แล่นขึ้นมาจากอยู่ในลำคอ

“ระวังอะไร เรามีหน้าที่หาตัวคนร้าย ไม่ใช่ฆ่ามาคอยเฝ้าว่าผู้ต้องสงสัย”

เจ้าหน้าที่หนุ่มมองเกรงด้วยสายตาเย็นชาแล้วเบือนหน้าไปทางอื่น แม้จะเป็นช่วงปลายเดือนธันวาคมแล้วทว่าเขาก็ยังสวมเพียงเสื้อเชิ้ตบางๆ ตัวเดียว แถมยังพับแขนเสื้อขึ้นและปลดกระดุมด้านบนออกจนเห็นแผงอก กว้างราวกับอากาศร้อนเต็มทน ว่ากันตามจริงแล้วถึงในสถานที่ตำรวจจะเปิดเครื่องทำความร้อนจนอบอุ่นแต่ก็ไม่ได้อุ่นพอสำหรับ ‘มนุษย์’ ลักเท่าไหร่นักหรอก

“ผู้ต้องสงสัย?” ลีออนก้าวเข้ามายืนอยู่ด้านหลังหญิงสาว แล้ววางฝ่ามือบนบ่าบอบบางของเธอคล้ายเป็นการปลอบประโลมหลายๆ “มีการตั้งข้อหาคุณฮาร์เกอร์แล้วหรือครับ เท่าที่ผมทราบ เธอเองก็เป็นเหยื่อจากเหตุคดีฆาตกรรมในคืนนี้เช่นกันนี่ครับ หรือว่าผมเข้าใจผิด เจ้าหน้าที่เพย์ตัน”

เขาหันไปหาผู้ที่มีรูปลักษณะอันอาวุโสที่สุดในห้องซึ่งมีสีหน้ากระอักกระอ่วนไม่น้อย

“ยังไม่มีการตั้งข้อหาอะไรคุณฮาร์เกอร์ทั้งนั้น ณ เวลานี้เธอคือพยานผู้รอดชีวิตหนึ่งเดียวที่เรามี ที่เรากำลังทำอยู่ตอนนี้ก็คือการสอบปากคำตามกระบวนการปกติเท่านั้น”

“กระบวนการปกตินี้หมายถึงบังคับให้พยานเปลี่ยนเสื้อผ้ามาใส่ชุดเหม็นๆ นี้ด้วยหรือครับ”

ทนายหนุ่มปรายตามองเสื้อผ้าที่หญิงสาวสวมอยู่แล้วกระตุกยิ้มซิดซา รู้ทันทีว่าเสื้อกับกางเกงหลวมโพรกพวกนี้เป็นของใคร กลิ่น ‘หมา’ หึ่งออกขนาดนี้จะไม่รู้ได้อย่างไรว่าเป็นของไอ้เวร เลียม วอล์คเกอร์!

“เสื้อชุ่มเลือดจนแดงเกือบขนาดนั้น จะให้ใส่อยู่ได้ยังไงกันเล่า” เลียมคำราม “หาเสื้อให้ใส่นี่ยังไม่นับว่าเมตตาสต่อสัตว์โลกอีกหรือ”

“อา...แล้วก็คงเมตตามากพอที่จะส่งเสื้อผ้าไปตรวจสอบที่นิติเวชด้วยสินะครับ แล้วขั้นตอนต่อไปจะทำอะไร เก็บดีเอ็นเอเพื่อการกุศลโดย

“ไม่มีหยาบคายลั่นเธอ” ลีออนจ้องหน้าเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งสองคนด้วยแววตาแข็งกร้าว “ณ ตอนนี้ถ้ายังไม่มีการตั้งข้อกล่าวหา คุณฮาร์เกอร์ก็ถือว่าเป็นผู้บริสุทธิ์อยู่ แล้วเธอก็เพิ่งสูญเสียพ่อกับแม่ไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมาตัวเอง พวกคุณมาเค้นสอบเธอเอาตอนนี้ไม่คิดว่าโหดร้ายเกินไปหน่อยหรือไหมไม่เห็นเธอว่าเธอช็อกจนหน้าซีดไปหมดแล้ว”

“ผมเองก็เห็นใจคุณฮาร์เกอร์ไม่น้อยไปกว่าคุณหรอก แต่นั่นมันคดีฆาตกรรม เรารอไม่ได้ ทุกวินาทีมีค่า ยิ่งเราได้รายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครบถ้วนเร็วเท่าไร ก็ยิ่งเพิ่มโอกาสในการจับคนร้ายได้เร็วมากขึ้นเท่านั้น”

เจ้าหน้าที่เพี้ยตันไม่กล้าสบตากับเกรซตรงๆ ใ้รู้ว่าเขาอยากใจร้ายกับสาวน้อยวัยยี่สิบที่เพิ่งสูญเสียพ่อกับแม่ไปอย่างโหดร้ายที่สุด ทว่า... ในกระบวนการสืบสวนนั้นเขาไม่อาจตัด ‘ความเป็นไปได้’ ทิ้งเพียงเพราะความสงสารเห็นใจที่มีต่อเธอ มีคดีฆาตกรรมเหยื่อโหดไม่น้อยที่เกิดจากเหตุรุนแรงในครอบครัว ดังนั้น...เกรซ ฮาร์เกอร์ จึงถูกนับเป็น ‘ว่าที่’ ผู้ต้องสงสัยคนหนึ่งเช่นกัน

“แต่ในฐานะทนายของคุณฮาร์เกอร์ ผมมีหน้าที่ปกป้องลูกความของผมเช่นกัน ฉะนั้นถ้ายังไม่มีการตั้งข้อกล่าวหาอย่างเป็นทางการ ผมคงต้องขอพาลูกความของผมไปโรงพยาบาลก่อน ถ้าคุณอยากสอบปากคำเพิ่มเติมก็ติดต่อผ่านผมมาก็แล้วกัน แล้วผมจะนัดวันเวลาและสถานที่ตามความเหมาะสมอีกที”

เขาดีดนิ้วหนึ่งครั้ง เรนฟอร์ดก็รีบนำนามบัตรขอพบทงดูหุหรามาวางบนโต๊ะอย่างรู้งาน

“นี่เป็นเบอร์ติดต่อของผม ช่วงนี้คุณฮาร์เกอร์จะพักอยู่กับผมไปก่อน จนกว่าญาติของเธอจะเดินทางมาถึง”

“แล้วถ้าฉันไม่อนุญาตล่ะ”

เลียมก้าวเท้ายาวๆ มายืนจ้องหน้าลีออนด้วยท่าทางเอาเรื่อง แต่

ร่างกายใหญ่โตราวยักษ์ปักหลั่นนั้นไม่มีผลใดๆ ต่อสีหน้าเฉยชาของเขาแม้แต่น้อย ตรงกันข้าม ดวงตาของเขากลับยิ่งทอประกายวูบวาบดูน่าสะพรึง

“อา...” นายหนุ่มจึงกลับอย่างทำทายเป็น “ก็หาหลักฐานมาสิว่าลูกความของผมมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมนี้ด้วย ถ้าไม่มีพวกคุณก็ไม่มีส่วนที่กักตัวเธอไว้ อ้อ แล้วนับจากวินาทีนี้เป็นต้นไป คุณฮาร์เกอร์จะไม่ให้การอีกแม้แต่คำเดียว เว้นแต่จะผ่านผมเท่านั้น”

“แก...”

“เลียม พอได้แล้ว” เพย์ตันรวบรวมเอกสารที่วางกระจัดกระจายอยู่บนโต๊ะรวมไปถึงนามบัตรของสื่ออนมากองรวมไว้ลวกๆ “เอาเอกสารพวกนี้ไปไว้ที่ห้องประชุมก่อน เดี่ยวฉันตามไป”

“แต่...”

“ฉันหมายถึงเดี๋ยวนี้”

เพย์ตันส่ายหัวด้วยน้ำเสียงเข้มข้ม เลียมทำท่าฮึดฮัดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะคว่ำกองเอกสารแล้วเดินออกไปจากห้องอย่างเสียไม่ได้ แต่กระนั้นก็ยังหันกลับมาเขม่นมองหน้านายหนุ่มคล้ายจะบอกว่า ‘ฝากไว้ก่อนเถอะ!’

“น่าประทับใจที่เขาแย้งเรื่องแต่กับคุณเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง เพย์ตัน” ลีออนปรายตามองเจ้าหน้าที่วัยเด็กด้วยแวดตาติดจะเยาะหยันนิดๆ “แต่ถ้าจะให้ดี คุณควรฝึกเขาให้รู้จักเห็นอกเห็นใจ จะได้สมกับเป็น ‘มนุษย์’ ขึ้นมาอีกนิดนะครับ”

“ขอละ อย่าลากผมเข้าไปเถี่ยวในสงครามระหว่างพวกคุณหน่อยเลย ผมจะเกษียณปีหน้าแล้วนะ ให้ผมได้ใช้ชีวิตการทำงานช่วงสุดท้ายอย่างสงบสุขหน่อยเถอะ” เพย์ตันถอนใจ เขาเป็นชายวัยกลางคนร่างท้วมที่มีเส้นผมสีดอกเลา ใบหน้ากลมแป้นและหวดเคราสีขาวราวบุยุหิมะทำให้เขาดูใจดีจนได้รับฉายาว่า ‘ซานตาคลอส’ แต่เป็นซานตาที่ยิงปืนโคตรแม่นทีเดียว “ผมรู้แหละว่าพวกคุณเกลียดชังหน้ากันมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ แต่ช่วยชวนกันไปทะเลาะกันที่อื่นได้ไหม ผมไม่อยากจะให้คนที่ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนแถมนี้ต้อง

พลอยเตือตร้อนไปด้วย”

เขาพูดแล้วก็รีบไปครู่หนึ่งก่อนจะหันไปหาเกรซ

“คุณฮาร์เกอร์ ผมขอแสดงความเสียใจด้วยอย่างสุดซึ้ง และขอโทษด้วยสำหรับความไม่สะดวกที่คุณได้รับจากผมและเพื่อนร่วมงาน เขาเห็นว่าคืนนี้คุณกลับไปพักผ่อนก่อน ไม่ต้องห่วงเรื่องความปลอดภัยใดๆ ทั้งสิ้น คุณหยางจะดูแลคุณเป็นอย่างดี เผลอๆ คุณจะปลอดภัยกว่าอยู่ที่สถานีตำรวจนี้เสียอีก”

“คะ?”

เกรซเงยหน้าขึ้นมองคนพูดด้วยแววตาเต็มไปด้วยคำถาม แต่เขาทำเพียงแค่อึ้งยิ้มเนือๆ มาให้แล้วเดินออกจากห้องไปอย่างเงียบเชียบ

“เอาละ ทีนี้เราก็กินได้แล้วครับ คุณฮาร์เกอร์”

ลีออนยื่นมือไปหาหญิงสาว เธอเงยหน้าขึ้นมองเขา สีหน้าและแววตาของเธอสับสนระคนหวาดหวั่น ถึงสมองจะเปลืองจนแทบไม่อาจประมวลผลใดๆ แต่เธอมั่นใจว่าไม่เคยรู้จักมักจี่เขามาก่อนเป็นแน่

“ไป...ที่ไหนคะ” ผู้ชายคนนั้นตัวสูงมากจนเธอต้องแหงนหน้าคอตั้งป่า “คือ...เราไม่รู้จักกัน แล้วก็...ฉันไม่มีญาติที่ไหนนอกจากพ่อกับแม่...”

พูดถึงตรงนี้ น้ำตาที่กลั้นไว้ก็ไหลทะลักลงมาอย่างแถมอย่างที่สุดที่จะห้ามได้ ตอนนั้นนอกจากเธอจะไม่มีญาติแล้ว เธอยังไม่มีพ่อกับแม่อีกด้วย

พวกท่านจากโลกนี้ไปแล้ว...

“คุณมีญาติ คุณฮาร์เกอร์ เชื้อเถอะ และเขาเป็นคนขอรับรองให้ผมมาที่นี่เพื่อดูแลคุณ”

ลีออนย่อตัวลงนั่งชันเข่าขึ้นข้างหนึ่ง เขาหยิบผ้าเช็ดหน้าสีขาวสะอาดมาซับคราบน้ำตาให้หญิงสาวอย่างนุ่มนวลเสียจนเรนฟอร์ดที่มองอยู่จนหัวลุกนานๆ จะได้เห็นคนที่ได้รับฉายาว่า ‘ทนายปีศาจ’ ทำตัวแสนดีเหมือนชาวบ้าน ชาวช่องเสียทีหนึ่ง ปกติแล้วมีแต่แสยะยิ้มซูดเลือดซูดเนื้อจากคู่ความอย่างเดียว หน้าเลือดอย่าบอกใคร!

“ฉันไม่รู้ว่าจะเชื่ออะไรดีแล้ว แม่แต่พระเจ้า ฉันก็ไม่รู้ว่าจะเชื่อดีไหม เพราะถ้าพระองค์มีอยู่จริง เรื่องโหดร้ายขนาดนี้คงไม่เกิดขึ้นกับพวกเราแน่...”

เสียงของเกรซสั้นเครืออย่างน่าเวทนา เมื่อมองใกล้ๆ เช่นนี้ลือออนจึงเห็นเส้นเลือดบนลำคอของเธออย่างชัดเจน และมันกำลังเต้นตุบๆ ล่อตาล่อใจเธออย่างที่สุด

ให้ตาย...เลือดกรู๊ปเอ เป็นเลือดกรู๊ปบีโปรดของเขาเสียด้วย...

“คุณโหมนี่ คุณพ่อของคุณมีพี่ชายแท้ๆ อยู่หนึ่งคน ที่คุณไม่รู้ว่าจะ เป็นเพราะว่าพวกเขาตัดขาดกันไปนานมากแล้ว” ชายหนุ่มพยายามสะกดกลิ่นความรู้สึกกระหายที่ทำให้ลำคอแห้งผากกลับลงไปนอก แล้วเบี่ยงเบนความสนใจไปยังดวงตาคู้งามใต้แผงขนตาอันหนาของหญิงสาวแทน “บริษัทของผมดูแลเรื่องทางกฎหมายให้เขามาหลายปี เราก็เลยค่อนข้างสนิทสนมกัน เป็นการส่วนตัว พอเขาเห็นข่าวที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของคุณทางโทรทัศน์ ก็เลยรีบโทรศัพท์ข้ามประเทศขอให้ผมมาเช็กข่าวและดูว่าจะช่วยอะไรได้บ้าง”

“แต่...คุณบอกว่าเขาตัดขาดกับพ่อของฉันนานแล้ว ทำไมเขาถึงอยากช่วยพวกเรา”

คำว่า ‘พวกเรา’ ทำยประโยคนั้นเบาเสียนแทบฟังไม่ได้ยิน เป็นคำที่ต่อไปเธอคงไม่อาจใช้ได้อีกในเมื่อกลายเป็น ‘ตัวคนเดียว’ ไปเสียแล้ว

“ความผูกพัน คิดถึงกัน หรือรู้สึกผิดอะไรสักอย่างมั้งครับ ไม่รู้สิ คุณคงต้องรอดถามจากเขาเอาเอง อีโกอาทิตย์หรือสองอาทิตย์เขาน่าจะบินกลับมาจากบัวโนสไอเรส ดังนั้นตอนนี้คุณก็อดทนอยู่ในความดูแลของผมไปก่อนชั่วคราวก็แล้วกัน”

เขาละมือจากดวงหน้ามกระจางซำๆ สัมผัสอ่อนโยนจากเขาช่วยให้เกรซรู้สึกอุ่นใจขึ้นอย่างน่าประหลาด เธอจึงพยักหน้าตอบรับอย่างลึ้มตัว

“โอเค” ลือออนหลุบตามองเท้าเปลือยเปล่าของหญิงสาวอยู่ครู่หนึ่ง “นอกจากให้คุณเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว พวกเราเอารองเท้าของคุณไปด้วยเหร

ครับ”

“เอ่อ...ฉันทำอะไรไม่ค่อยได้เลย มันเปลืองไปหมด ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าฉันใส่รองเท้ามาจากบ้านหรือเปล่า”

ดวงตาของเกรซเต็มไปด้วยความสับสน รวากับพายุร้ายยังคงพัดกระหน่ำอยู่ในสมอของเธอ

“ถ้าอย่างนั้นก็ช่วยไม่ได้ ผมขออนุญาตนะครับ”

ชายหนุ่มถอนใจ เขาถอดเสื้อโคตออกแล้วนำมาคลุมตัวด้านหลังของเธอไว้ จากนั้นจึงซ้อนร่างบอบบางขึ้นอุ้มโดยที่ไม่รอให้อีกฝ่ายได้ทันตั้งตัว

“คุ...คุณคะ...”

เกรซเบิกตากว้าง เธอพยายามดันตัวออกห่างไม่ให้แนบชิดกับแผงอกกว้างของคนที่สวมชุดทักซิโดเต็มยศอยู่มาจนเกินไป แต่เขาแข็งแรงกว่าที่เห็นมาก อ้อมแขนของเขารัดรั้งเธอไว้แน่นจนแทบไม่อาจกระดิกกระเดี้ยได้เลย แผงอกของเขาทั้งกว้างทั้งหนาหนั้นเสียจนเธอโพลันึกไปว่ากำลังสัมผัสหินผาอยู่ แต่เป็นหินผาที่เย็นเฉียบราวกับปกคลุมด้วยหิมะอย่างไรอย่างนั้น

“เกาะแน่นๆ ครับคุณฮาร์เกอร์ เดี่ยวจะตกลงไป”

พูดจบเขาก็เริ่มออกเดินโดยมีเรนฟอร์ดคอยเปิดประตูให้ หญิงสาวเพิ่งเห็นเดี๋ยวนั้นเองว่าเสื้อโคตของเขาตัวใหญ่มากจนคลุมเนื้อตัวของเธอไว้มิดแผ่น ไม่เห็นกระดิ่งปลายเท้าเปราะระเือนไม่มองเสียด้วยซ้ำไป

ดูเหมือน...เขาจะเป็นคนที่ใส่ใจเรื่องรายละเอียดมากที่สุดทีเดียว

“ให้ฉันเดินเองก็ได้นะคะคุณหยาง”

เกรซพูดตะกุกตะกัก เขาเดินเร็วมากเสียจนเธอต้องรีบโอบสองแขนรอบคอของเขาเอาไว้หลวมๆ อย่างเก๋ๆ กังๆ ไม่ให้หลุดตกลงไปดังที่เขาว่า กลิ่นธูปกำมะถันของต้นสนจูนิเปอร์ที่ลอยกรุ่นออกมาจากกายเขาทำให้เธอรู้สึกโอบล้อมไว้ด้วยบรรยากาศอบอุ่นหน้าตาผิงในช่วงเทศกาลคริสต์มาสอย่างน่าอัศจรรย์

“อย่าเลยครับ พื้นมันเย็นแล้วก็สกปรกมาก” สีหน้าของเขายังคงเรียบเฉย แต่ดูเย็นชาน้อยลงกว่าตอนแรกพบอยู่สักหน่อย “อา...จริงสิ ผมลืมถามไปว่าคุณแพ้แสงหรือเปล่า”

“แพ้แสงหรือคะ หมายความว่ายังไง”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองเลี้ยวหน้าชาวจักรวาลสักด้วยหยกชั้นเลิศของเขายังไม่เข้าใจ สมอของเธอยังคงไม่พร้อมทำงานใดๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อตกเป็นเป้าสายตาของผู้คนทั้งสถานีตำรวจแห่งนี้

“เอาอย่างนี้ คุณใช้เสื้อโค้ตของผมคลุมหน้าไว้นะครับ อาจจะไม่ค่อยสะดวกเท่าไร แต่อดทนแค่ประเดี๋ยวเดียวก็ถึงรถแล้ว”

ลืออนำท่าพ่ายกเปิดไปทางประตูทางเข้า-ออก เกรซมองตามสายตาของเขาไปก็เห็นกองทัพนักข่าวยืนอยู่อีกฟากของประตูกระจก แต่ละคนปักหลักอยู่กับที่อย่างมั่นคงประหนึ่งว่าหิมะที่กำลังโปรยปรายจากท้องฟ้าดำทะมึนเบื้องบนไม่มีผลใดๆ ต่อพวกเขาเลยแม้แต่น้อย ต่อให้อุณหภูมิติดลบหนักหนากว่านี้หรือต่อให้มีพายุหิมะ พวกเขาจะต้องได้ภาพข่าวที่กำลังรอคอยให้จงได้

เกรซตัวสั่น เธอเข้าใจแล้วว่าแสงที่เขาพูดถึงนั่นคือ ‘แสงแฟลช’ จึงรีบมุดศีรษะเข้าไปใต้เสื้อโค้ตโดยอัตโนมัติ โดยไม่สนใจอีกแล้วว่า จะแนบชิดกับชายหนุ่มจนเกินพอดีหรือไม่ เขามอ้มแล้วกระชับวงแขนแน่นเข้า

“เจ้านายครับ นักข่าวออกกันอยู่เต็มไปหมดแบบนี้ ผมว่าไม่ดีแน่”

เรนฟอร์ดมีสีหน้ากังวลเมื่อเห็นสื่อมวลชนที่มารวมตัวกันแทบจะทุกแขนงอยู่เบื้องหน้า เขากับเจ้านายไม่เกรงกลัวสื่ออยู่แล้ว แต่กับแม่สาวน้อยที่เพิ่งประสบเหตุร้ายแรงที่สุดในชีวิตมานี้สิ จะรับมือกับสถานการณ์บีบคั้นเช่นนี้อย่างไรไหวกันเล่า

“ไม่เป็นไรเรนฟอร์ด แกเปิดประตูให้ฉันก็พอ ฉันจะไปที่ลานจอดรถเอง ส่วนแกค่อยตามไปเจอกับฉันที่บ้านก็แล้วกัน”

ลืออนออกคำสั่ง เขารู้ดี ไม่ว่าจะเป็ประตูด่านหน้าหรือประตูด้าน

หลังก็ลั่นแต่มีนักข่าวรอดักทำข่าว เกรซ ฮาร์เกอร์ ผู้รอดชีวิตหนึ่งเดียวจากเหตุฆาตกรรมที่ว่ากันว่าเหี้ยมโหดที่สุดในรอบสิบปีกันอยู่ทั้งนั้น ดังนั้นเขาจึงควรอาศัยจังหวะที่สื่อยังไม่รู้จักหน้าค่าตาของเกรซให้เป็นประโยชน์แล้วพาเธอออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

“สรุปว่าผมต้องทำงานล่วงเวลาอีกแล้วสินะ” เรนฟอร์ดทำปากย่น
“ผมต้องได้โบนัสเพิ่มแล้วนะครับ”

“เออน่า ฉันจ่ายหนักแค่ไหนแกก็น่าจะรู้”

นายหนุ่มหัวเราะแล้วก้าวออกจากประตูที่ลูกน้องเปิดค้างไว้ให้ห้องข้างมันคง กองทัพสื่อที่รออยู่แล้วหันมามองร่างสูงสง่าของเขาแล้วหันไปซุบซิบกัน บ้างก็ตะโกนเรียกเขาเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

“ลืออัน หยาง! นั่น ลืออัน หยาง นี่!”

“ทนายปีศาจ! คนที่ทำคดีฟ้องหย่าให้เมียของ จอร์จ เวการา พระเอกเอลิสต์ของฮอลลีวูดไป ชนะด้วย ชูตเลือดชูตเนื้อจนจอร์จหมดตัวเลยนะโว้ย”

“เฮ้! ลืออัน วันนี้คุณมาทำคดีให้เมียคนดังคนไหนอีก!”

เสียงตะโกนดังโหวกเหวกนั้นพาให้เกรซสั่นสะท้านไปทั้งตัวด้วยความหวาดกลัว แต่ท่าประหลาดนักที่ดูเหมือนไม่มีใครสังเกตเห็นเลยว่านายหนุ่มกำลังอุ้มเธออยู่ ต่อให้คนพวกนั้นไม่รู้ว่าเป็นเธอ พวกเขาก็น่าจะแปลกใจที่เห็นภาพคนที่ถูกคลุมไว้ด้วยเสื้อโค้ตบังไม่ใช่หรือไร

“ผมแค่มารับแมวมที่ทำลายให้ลูกความเฉยๆ ไม่มีข่าวอะไรให้พวกคุณเอาไปขายหรอกนะ”

ลืออันตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ดวงตาของเขาเหมือนจะเปล่งแสงสีแดงอยู่ชั่วขณะหนึ่งทำให้บรรดากระจอกข่าวทั้งหลายนิ่งงัน ก่อนจะหันกลับไปจดจ่ออยู่กับบานประตูของสถานีตำรวจต่อไปราวกับว่าลืมไปแล้วว่านายหนุ่มอยู่ตรงนั้นด้วย

เขาเดินลงบันไดด้านหน้าผ่านฝูงชนไปด้วยท่วงท่าสบายๆ และอ้อมไปยังรถลีมูซีนที่รออยู่ในลานจอดรถด้านข้างสถานีอย่างง่ายดายไร้อุปสรรค

ใดๆ ทั้งสิ้น

“ปลอดภัยแล้วครับ คุณฮาร์เกอร์”

ชายหนุ่มเอ่ยขณะรอให้คนขับรถเปิดประตูให้ เกรซด์ค่อยๆ ไหล่หน้าออกมาจากเลื้อโคตอย่างระแວดระวัง เธอกวาดตามองไปรอบๆ ก็พบว่าตนเองอยู่ในลานจอดรถอันเงียบเชียบบราวกับสุสานในคืนเดือนมืด

“คุณ...ทำได้ยังไง”

“ทำอะไรเธอครับ” ลีออนทำเป็นไขสือทั้งที่เข้าใจความหมายของคำถามเป็นอย่างดี เขาวางร่างของเธอลงบนเบาะอย่างนุ่มนวล

“ก็...ก็หนักขาว...”

ใบหน้าซีดขาวของหญิงสาวเริ่มแดงก่ำ เพราะต้องซุกอยู่ในเลื้อโคตพักใหญ่จนหายใจไม่สะดวกนัก

“ผมไม่ได้ทำอะไรเลย บางทีพวกเขาอาจแค่เิ่งเกินกว่าจะสังเกตหรือไม่ คุณก็ตัวเล็กมากจนพวกเขา มองไม่ออกว่าเป็นคนหรือแมวกันแน่”

ชายหนุ่มโกหกหน้าตาย อ่า...ไม่สิ ก็ไม่ได้โกหกทั้งหมดหรอก นักข่าวพวกนั้นมองเห็นว่าเขาอุ่ม ‘แมว’ อยู่จริงๆ นั่นละ การสร้างภาพลวงตาเป็นงานถนัดของเขาอยู่แล้วนี่ แทบไม่กินแรงเลยสักนิด

“พวกแกมันก็ลวงโลกเก่งกันหมดทั้งเผ่าพันธุ์นั่นละ”

เสียงขู่คำรามที่ดังขึ้นจากด้านหลังเรียกให้คนที่ตั้งใจว่าจะโน้มตัวลงไปปิดเส้นผมที่ปรกกระเปาะหน้าของเกรซด์ต้องยึดกายขึ้นแล้วรีบปิดประตูรถทันควัน

“พูดอย่างกับเผ่าพันธุ์ของแกต่อแหละไม่เป็นเช่นนั้นละ เลียม”

ลีออนหันกลับไปหาเจ้าของเสียงด้วยรอยยิ้มเยือกเย็นที่ส่งไปไม่ถึงดวงตา เขาพึงสะโพกกับประตูรถแล้วกอดอกมองร่างสูงใหญ่ราวเสาวิหารของคนตรงหน้า แวดตาของเขาสงบนิ่ง ไม่สิ้นไหวแม้ว่าอีกฝ่ายจะแยกเขี้ยวยาวง้างใส่ เขามองว่าวิธีแยกเขี้ยว กางกรงเล็บของ ‘สุนัข’ พวกนี้ช่างไร้รสนิยมสิ้นดี

“ก็ยิ่งน้อยกว่าพวกแกละวะ ไอ้ผีตูดเลือด!”

เลียมพุ่งปราดเข้ามาประชิดตัวนายหนุ่มแล้วกระชากคอเสื้อเต็มแรง จนหูกระต่ายเขียว บนศีรษะและตามเนื้อตัวมีหิมะสีขาวโพลนปกคลุมอยู่ บ่งชี้ว่าเขาคงมายืนดักรออยู่ที่ลานจอดรถนี้สักพักแล้ว

“เอามือออกไป ฉันไม่ชอบให้มีกลิ่นหามาติดตามเสื้อผ้า” ลีออนหลุบตามองมือที่ปกคลุมไปด้วยเส้นขนสีน้ำตาลเข้มและมีเล็บสีต่างกยาวออกมาอย่างรังเกียจ ดวงตาของเขาเริ่มเปลี่ยนเป็นสีหยาดโลหิตอีกครา และครั้งนี้เป็นสีเข้มจัดประหนึ่งไวน์ฝรั่งเศสทีเดียว “อย่าให้ฉันต้องพูดซ้ำ ไม่อย่างนั้น ไอ้มนุษย์ที่แกร็กเหมือนพ่อจะนอนแห้งตาย ไม่มีเลือดเหลือแม้แต่หยดเดียว แกก็น่าจะรู้ว่าฉันไม่เคยล้อเล่น ฉันพูดจริงทำจริงเสมอ ไอ้ลูกหมา”

“แกไม่กล้าหรอก!”

แม้จะขู่คำรามตั้งขึ้นกว่าตอนแรก แต่เลียมก็ยอมละมือจากปกเสื้อของนายหนุ่มอย่างเสียไม่ได้

“กล้าไม่กล้าแกก็ไม่กล้าเสียงหรอก จริงไหม” ลีออนแสยะยิ้มเหยี้ยมเกรียมขณะจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่ด้วยท่าทางเย่อหยิ่งจงหองอย่างที่สุด ริมฝีปากของเขาเป็นสีแดงราวป้ายด้วยชาด เสริมให้ใบหน้าของเขายิ่งดูเหมือนอิสตรีมากขึ้นไปอีก เว้นแต่เป็นสตรีที่ตาแดงกำและเรืองแสงได้! “ก็อย่างที่เขาวักันนั่นแหละ หมาเห่าไม่กัด ส่วนพวกฉันนะกัดแน่ แต่ไม่เคยปากเปราะเห่าพรั่วหรืออย่างพวกแก”

ไม่พูดเปล่าเขายังเผยอริมฝีปากอวดเขี้ยวขาววาวับดูน่าสะพรึงอีกด้วย เลียมต้องรีบก้าวถอยหลังไปสามก้าว ด้วยรู้ว่าเมื่อใดก็ตามที่ถูกพวกมันกัดเข้าจะไม่มีวันเหมือนเดิมอีกเลย และจะถูกขับไล่ออกจาก ‘ฝูง’ ในทันที เพราะถือว่าเป็นพวก ‘ติดเชื้อ’ ไม่บริสุทธิ์อีกต่อไป ทางเดียวที่เหลืออยู่คือสังเคราะห์ตนเองให้พ้นจากความอัปยศเท่านั้น!

“ต่อให้แวมไพร์อย่างพวกแกเห่าได้ ก็ไม่มีหมาป่าที่ไหนรับเข้าฝูงหรอกว้าย!” เลียมมองลีออนด้วยแววตาเกลียดชัง

“ไอ้หมาโง่ ใครอยากเข้าฝูง همینๆ ของพวกแกกัน ฉันอยู่ดีกินดี ในเพนต์เฮาส์นะ จะให้ไปทนอดู๊ในรังหมาเหมือนอยู่ในชุมชนแออัดของพวกแกนะ ทำไม่ได้หรอก” ชายหนุ่มกระดิกนิ้วเรียกคนขับรถ เพียงครู่เดียว เขาก็เดินเข้ามาหาพร้อมจุดมินิซิการ์ส่งให้เจ้านายด้วยสีหน้านิ่งสนิท ไร้ชีวิตชีวาประดุจเป็นเพียงหุ่นเชิดไร้วิญญาณเท่านั้น “ที่เกมาอาละวาดโวยวายใส่ฉันอยู่แบบนี้แทนที่จะเอาเวลาไปความหาตัวคนร้าย เป็นเพราะคดีนี้เกี่ยวพันกับพวกมนุษย์หมาป่าใช่ไหมแล้ว ทำไมกัน ญาติพี่น้องทางตัวไหนของแกเป็นคนร้ายหรือไง ถึงจะได้คิดหาทางปิดปากคนบริสุทธิ์”

“บริสุทธิ์?” หมาป่าหนุ่มแค้นหัวเราะ “อย่าพูดให้ข้าเหนื่อยเลย แกโดนหน้าตาใส่ชื่อของเด็กนั่นหลอกเข้าไปแล้ว ไอ้ผีดิบ คนร้ายตัวจริงของคดีนี้ก็คือยายเด็กที่อยู่ในรถของแกนั่นละ”

“ที่พูดนี้มีหลักฐานไหม พูดลอยๆ นี่ฉันจะให้เธอฟ้องแถมมีประมาทได้นะ บอกไว้ก่อนว่าฉันจะเรียกให้หนักเชียว เงินเดือนของหมากระจอกอย่างแกรวมกันสิบปีก็ยังไม่นำพอจ่ายเลยมั้ง”

ลืออวนพนควันสีขาออกทางจมูก นำแปลกที่ความชื้นของหิมะแทบไม่มีผลใดๆ ต่อมินิซิการ์ในมือของเขาเลยแม้แต่นิด ตรงกันข้าม ปลายของม้านักลัดไฟแดงวาบแทบจะตลอดเวลาทำหายต่อสภาพภูมิอากาศรอบด้านอย่างที่สุด

“อย่ามาขู่เหนื่อยเลย ฉันไม่กลัวหรอกโวย!” ที่จริงก็กลัวอยู่เหมือนกัน เงินเดือนตำรวจน้อยยังไม่พอ ลำดับชั้นในฝูงหมาป่าของเขายังไม่สูงพอที่จะได้รับเงินปันส่วนเหมือนหมาป่าตัวอื่นๆ อีกด้วย บ้าจริง! “หลักฐานนะมีอยู่แล้ว แน่หนาหาพอที่จะส่งแม่ฉันไปนั่งเก้าอี้ไฟฟ้าด้วย และฉันจะทำทุกวิถีทางให้แน่ใจว่าผู้หญิงวิปริตที่ฆ่าพ่อแม่ของตัวเองอย่างเหี้ยมโหดจะไม่มีวันได้ออกไปก่อคดีที่ไหนได้อีก”

“อา...ฉันละชื่นชมความซื่อสัตย์ที่เผ่าพันธุ์ของพวกแกมีต่อมนุษย์จริงๆ ทำสนธิสัญญากันแค่ครั้งเดียว รักษาสัญญาจนวันตาย” นายหนุ่ม

หัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอ “ขอโทษทีนะ พอดีฉันเองก็มีพันธสัญญาส่วนตัว กับลูกความเหมือนกัน ฉันรับปากแล้วว่า จะปกป้องเด็กคนนั้นจนกว่าเขาจะ กลับมา และฉันจะทำทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้หมาอย่างพวกแกมีโอกาสนอน น้ำลายเปียกๆ ไปทำให้เท้าสวยๆ ของเธอสกปรกด้วย”

“แกจะเข้าข้างคนร้ายให้ได้ว่าอย่างนั้นเถอะ” เลียมแยกเขี้ยว ดวงตา เปลี่ยนเป็นสีเหลืองอำพันท่ามกลางความมืด ความโกรธเริ่มครอบงำจนเขา เกือบจะกลายร่างอยู่รอมร่อ “เด็กนั้นเป็นฆาตกร และเธอจะไม่หยุดฆ่าคน เพียงเท่านั้นด้วย”

“ต่อให้เธอเป็นคนร้ายจริงๆ แล้วยังไง แกจะให้ฉันเชื่อจริงๆ นะเธอ ว่าลูกชายคนเล็กของราชาหมาป่าจะกระโดดลงมาช่วยกับคดีฆาตกรรม ของมนุษย์แค่ว่าเพราะแกเป็นหมาป่าที่โคตรซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ มันต้องมีอะไร มากกว่านั้นแน่ จริงไหม”

ลืออนเดาะลื่นเมื่อเห็นอีกฝ่ายหลบตาโดยอัตโนมัติ โธ...ต่อให้ดูร้าย อย่งไร หมาก็ยังเป็นหมาอยู่วันยังค่ำ ทนความกดดันไม่แก่นักหรือ โดย เฉพาะไอ้ตัวที่ถูกลมมนุษย์ดูเล่นแทนจะกลายเป็นสุนัขบ้านไปแล้วอย่างเลียม พนันเลยว่าถ้าเพี้ยตันโยนกระดูกหมูให้ มันต้องรีบกระโจนไปคาบกลับมาให้ เจ้านายแน่นอน

น่าสมเพชจริง...

“ฉันไม่รู้หรอกนะว่าพวกหมาป่าอย่างพวกแกมีความลับเชิงช่วยอะไร กัน แล้วก็ไม่นอนด้วย แต่ถ้าพวกแกยื่นจมูกมาขวางทางฉัน ฉันจะเหยียบหาง พวกแกให้ร้องเองดังลั่นไปถึงนรกเลยเชียะว”

ชายหนุ่มอึดควันเข้าปอดเป็นครั้งสุดท้าย แล้วตีตมิชิการ์ที่เหลื่อ อีกครั้งหนึ่งเข้าปะทะแผงอกของเลียม

“แกไม่รู้หรอกว่ากำลังสะออะเอาตัวเข้าไปพัวพันกับเรื่องอะไรอยู่ แวมไพร์” หม่าป่าหนุ่มใช้เท้าบดขยี้กันกรองจนจมหายไปไหนหิมะ “ถ้าแกฉลาด ก็ถอนตัวเสียตั้งแต่ตอนนี้ ไม่อย่างนั้นแกอาจต้องเสียใจทีหลัง”

“พอดีฉันมันโคตรอัจฉริยะวะ หมายความว่า ดั้งนั้นฉันรู้ดีเสมอว่ากำลังทำอะไรอยู่” ลีออนหัวเราะ เขาปิดหิมะออกจากปากกว้าง “ฉันเมื่อไหร่จะเสียเวลากับแกแล้ว ไปละ ถ้าไม่มีหลักฐานมาโชว์ฉันก็จะถือว่า เกเรช ฮาร์เกอร์ เป็นผู้บริสุทธิ์”

“ไม่เลย แกไม่รู้ตัวเลยสักนิดที่กำลังทำอะไรอยู่” เสียมกำหมัดแน่น “เด็กนั้นจะนำพาหายนะมาให้พวกเราทั้งหมด ไม่ว่าจะมนุษย์ หมาป่า หรือแวมไพร์ ฉิบหายกันหมดแน่”

“งั้นเชียว” ทนายหนุ่มกลอกตาอย่างเหนียวหนำย “หายนะยังไ้จะเด็กนั้นจะยืนทรงตัวให้ตรงยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำไป”

“เด็กนั้นทำสัญญากับปีศาจ” หมาป่าหนุ่มหนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อด้วยน้ำเสียงจริงจังมากขึ้น “เธอสังเวยพ่อแม่แลกกับสิ่งที่ปรารถนา และเธอได้อัญเชิญปีศาจที่เหี้ยมโหดที่สุดออกมาয়ংโลกใบนี้แล้ว”

2

God forbids อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย

“คุณไหวไหมครับ มิสฮาร์เกอร์”

ลื้ออนหันไปมองหญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ ลื้อโคตตัวโค้งงอของเขาคือห่มคลุมอยู่บนกายข่มให้เธอดูตัวเล็กไปเสียชนิดใจ โบหน้าของเธอขาวซีดไร้สีเลือดเสียจนน่าเป็นห่วงว่าจะเป็นลมหมดสติไปในวินาทีใดวินาทีหนึ่ง

“ฉัน...ไม่ไหวค่ะ” เกรชสายหน้าซำๆ น้ำตาของเธอแห้งเหือดจนไม่มีให้ไหลอีกแล้ว แต่เบื้องลึกในหัวใจ เธอยังคงรำให้ปี่มว่าจะขาดใจเข้าไปซ้ำมาราวกับถูกสาปให้จมดิ่งลงสู่ห้วงของความทุกข์อันไม่มีวันจบสิ้น “แต่...ไม่รู้ว่าควรทำยังไง...”

“ไหวไหมครับ ผมจะได้โทร. สั่งให้เรนพอร์ตเตรียมอาหารมนุษย์ไว้ให้” ทนายหนุ่มชะงักเมื่อเห็นอีกฝ่ายเล็กคิ้วนิดๆ อย่างประหลาดใจที่ได้ยินคำว่า ‘อาหารมนุษย์’ ก่อนจะคลี่ยิ้มเยือกเย็น “ผมหมายถึงอาหารมือค้ำหัวๆ อยู่นะครับ”

“อ้อ...ค่ะ” เกรชพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ สมองของเธอตื้อไปหมดจนไม่มีแก๊จจับผิดสิ่งผิดปกติกี่ในคำพูดของเขามากนัก

ท่าทางเหม่อลอยของเธอทำให้สีอ่อนตองทอดถอนใจ แม้จะผ่านร้อนผ่านหนาวมานานห้าร้อยปีจนไม่น่ารู้สึกรู้สมอะไรแล้ว แต่สุดท้ายก็ยังอดใจอ่อนกับแม่หนูน้อยคนนี่ไม่ได้ยุติ

สีหน้าแววตาที่อึดแน่นไปด้วยความโศกเศร้าของเธอทำให้เขานึกถึงความสูญเสียของตนเองในอดีต...

“เอาเป็นว่าเดี๋ยวผมจะให้เรนฟอร์ดเตรียมสตูร์อันๆ ไว้ให้คุณก็แล้วกันครับ” ชายหนุ่มล้วงกระเป๋าด้านในเสื้อทักซิโด หยิบลูกอมที่มีรูปร่างเหมือนหลอดสั้นๆ ขนาดเท่านิ้วก้อยออกมายื่นให้หญิงสาว ลูกอมชนิดนี้ห่อด้วยกระดาษสีขาวลายกระต่ายที่หนึ่งอยู่หน้าจานระบายสีสีดำ ข้างๆ กันมีตัวอักษรสีแดงเขียนไว้ว่า ‘White Rabbit’ หรือกระต่ายขาว ถัดมาอีกด้านมีตัวอักษรสีดำกำกับเป็นภาษาจีนที่เธออ่านไม่ออก “เข้าไปหุ่หน่วยถึครับ ลูกอมกระต่ายขาว ของโปรดผมเลย”

เมื่อเห็นว่าเกรซยังคงมองลูกอมที่อยู่ในมือเขาด้วยแววตาว่างเปล่า เขาจึงแกะกระดาษห่อออกครึ่งหนึ่งเพื่อไม่ให้มือสัมผัสขนมตรงๆ แล้วยื่นส่งให้เธออีกครั้ง ตอนนั้นเองที่เธอเห็นวาร์บๆ เนื้อขนมสีขาวนวลนั้นมีบางอย่างคล้ายๆ กระดาษโปร่งแสงสีขาวห่อหุ้มอยู่อีกหนึ่งชั้น

“เปลือกลีขาวๆ นี่กินได้ครับ เป็นแป้งข้าวเหนียว เอาไว้กินไม่ให้ลูกอมติดกับกระดาษห่อ” เขาพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลเหมือนผู้ใหญ่ที่กำลังปลอบใจเด็ก “เราต้องนั่งรถไฟอีกยี่สิบนาที คุณคงหิวแยะ ระหว่างนี้กินอะไรหวานๆ เลียน้อยเถอะครับจะได้รู้สึกดีขึ้น”

“ขอบคุณค่ะ”

หญิงสาวรับขนมมาจากทนายหนุ่มด้วยความเกรงใจ ที่จริงเธอไม่รู้สึกหิวเลยสักนิด แต่ในเมื่อเขาจะยื่นเคยกะยอถึงสองครั้งสองคราอย่างนุ่มนวล เธอจึงทำใจปฏิเสธไม่ลง อีกอย่าง...รสชาติของลูกอมกระต่ายขาวอะไรนี้ก็ไม่เลวนัก แรกเริ่มที่แตะลิ้นจะยังจืดอยู่หน่อยๆ เพราะหุ้มไว้ด้วยกระดาษแป้งข้าวเหนียว พอผ่านไปสักพักจะเริ่มได้รสหวานหอมของลูกอมรสนม

ที่แผ่กระจายไปทั่วโพรงปาก และกระตุ้นให้กระเพาะส่งเสียงครีตคราด ร้องประท้วงเบาๆ อย่างน่าอาย

เขาพูดถูกอยู่อย่างหนึ่ง การกินอะไรหวานๆ ทำให้รู้สึกดีขึ้นนิดหน่อยจริงๆ นั่นละ...

“อร่อยไหมครับ” ลีออนยิ้มแล้วแกะลูกอมอีกเม็ดใส่ปากบ้าง เขาเสทำเป็นไม่ได้ยินเสียงท้อร้องของเธอเพราะไม่อยากจะให้เธอรู้สึกอาย “นี่นะ ของโปรดอันดับสองของผมเลยนะ”

“แล้วอันดับหนึ่งคืออะไรหะคะ”

เกรซถามไปอย่างนั้นเอง เธอรู้ว่าเขาชวนเธอคุยเพื่อให้ผ่อนคลาย ดังนั้นจึงพยายามฝันพูดตอบเท่าที่คิดว่าไหวเพราะไม่อยากจะให้เขาเสียน้ำใจ

“อ้อ...เลือดมังกรครับ”

คำตอบที่เพิ่งได้ยินทำเอาคนฟังนิ่งอึ้งไป

“ผมล้อเล่นครับ ก็ใครต่อใครชอบบอกกันว่าผมเป็นทนายหน้าเลือด คอยสูบเลือดสูบเนื้อคนอื่น แล้วของโปรดอันดับหนึ่งของผมจะเป็นอย่างอื่น ได้ยังไงกันเล่า จริงไหมครับ”

แต่เรื่องที่ชอบเลือดที่สุดนั้นไม่ได้ล้อเล่นแม้แต่ครึ่งคำ!

“โธ่ คุณทำฉันตกใจหมดเลย”

หญิงสาววางสีหน้าไม่ถูก ไม่รู้สึกขำด้วยเลยสักนิด เธอไม่รู้จักเขา มากพอที่จะเข้าใจมุกตลกแปลกประหลาดประเภทนี้ของเขาได้

“ว่าแต่...คุณมาทำอะไรที่อัมบราหะรอครับ” ลีออนเปลี่ยนเรื่องพูด เพราะถ้ายังพูดถึง ‘เลือด’ ต่อไป เขาคงได้รู้สึกทิวขีขึ้นมาจริงๆ แน่ แล้วคนที่ จะเดือดร้อนก็คือแม่สาวน้อยที่นั่งอยู่ข้างๆ กันนี่ละ “เท่าที่ผมทราบ คุณพ่อ ของคุณเป็นผู้บริหารโรงพยาบาลในลอนดอนนี่ครับ”

‘อัมบรา’ เป็นเขตปกครองที่หกของนิวยอร์กที่เพิ่งเพิ่มขึ้นมาจาก ห้าเขตดั้งเดิมเมื่อราวห้าสิบปีก่อน หลังจากที่รัฐบาลของสหรัฐอเมริกาเจรจา ทำสนธิสัญญากลับกับอมมุขย์สามเผ่าพันธุ์ อันได้แก่ แวมไพร์ มนุษย์หมาป่า

และแม่เมด เพื่อยุติสงครามระหว่างเผ่าพันธุ์ทั้งสามที่ก่อให้เกิดผลกระทบรุนแรงต่อมนุษย์ได้สำเร็จ โดยมีข้อแลกเปลี่ยนว่าจะเก็บรักษาเรื่องตัวตนของพวกเขาเอาไว้เป็นความลับ เพื่อไม่ให้เกิดความวุ่นวายจนสร้างสงครามระลอกใหม่ระหว่างพวกเขากับมนุษย์ จากนั้นจึงย้ายมนุษย์ที่สมัครใจจะอยู่ร่วมกันอย่างสันติมาไว้ที่อัมบรา

แต่ในความเป็นจริงแล้วก็ไม่เชิงว่าจะอยู่ร่วมกันอย่างสันติสักเท่าไรหรอก...

ผู้นำของทั้งสามเผ่าพันธุ์และบริวารเกลียดกันเข้าไส้ แม้จากหน้าจะจับมือปรองดองเหมือนรักกันหวานชื่น ลืมความบาดหมางอันยาวนานนับพันปีไปสิ้น ทว่าลึกๆ แล้วยังรอโอกาสที่จะหักคอตีตู่คู่อาฆาตอยู่เสมอ เรียกว่าใต้ผืนน้ำอันราบเรียบมีภูเขาไฟที่รอวันปะทุอยู่อย่างนั้นเถอะ ทางฝั่งมนุษย์เองก็เล็งเห็นท่าที่ไม่จริงใจที่วุ่นอย่างชัดเจน จึงได้ร่างสัญญาขึ้นมาอีกฉบับให้แวมไพร์ มนุษย์หมาป่า และแม่เมดสัญญาว่าจะไม่ทำอะไรที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตและทรัพย์สินของมนุษย์ รวมไปถึงให้ช่วยปกป้องคุ้มครองภัยจากพวกอมมนุษย์เผ่าพันธุ์อื่นๆ ที่อาจทำเรื่อง ‘แตกแถว’ ให้ด้วย

แลกกับอะไรนะหรือ ก็...สิทธิพิเศษเล็กๆ น้อยๆ อย่างเช่นการดำเนินกิจการสีเทาเพื่อหล่อเลี้ยงสมาชิกเผ่าพันธุ์ของตนเอง เช่น สารพัดธุรกิจฟอกเงินของจักรพรรดิแวมไพร์ กาลิโนของราชาหมาป่าในลาสเวกัส และการผูกขาดการขายกัญชาในรัฐนิวเจอร์ซีย์ของราชินีแม่เมด

ก็อย่างว่าละ...เหล่าผู้นำอมมนุษย์จ่ายหนักออกปานนั้น ถึงรัฐบาลจะรู้ว่าแต่ละเผ่าต่างมีเรื่องคาวๆ หมกเม็ดซ่อนไว้ก็ยังไม่ยอมหุ้หุ้ตามองข้ามไปอย่างง่ายดาย ตราบใดที่ยังไม่เป็นอันตรายร้ายแรงต่อพลเมืองสหรัฐฯ ก็ไม่มีทางขยับตัวลงมาจัดการอะไรทั้งสิ้น

“เมื่อปีก่อนฉันสอบติดที่จูลิอาร์ดค่ะ” เกรซเอ่ยตอบเสียงแผ่ว “คุณพ่อกับคุณแม่ของฉันไม่เห็นด้วยที่ฉันจะย้ายจากลอนดอนมาอยู่ที่นิวเจอร์ซีย์คนเดียว ก็เลยซื้อคอนโดที่แกรเมอร์ซีพาร์กให้ฉันอยู่กับคุณแม่ ส่วนตัวท่าน

จะบินมาหาพวกเราเดือนละสองครั้ง แต่จู่ๆ เมื่อต้นปีท่านก็บอกว่าจะมารับตำแหน่งใหม่ที่โรงพยาบาลในเครือที่อัมบรา ก็เลยซื้อบ้านที่นี้”

บ้านแสนสุข... ที่กลายเป็นนรกบนดินในชั่วพริบตา

“จูเลียร์ด? เก่งไม่เบาเลยนี่นา คุณเรียนสาขาอะไร การเต้น ดนตรี หรือว่าการแสดงครับ”

ลืออันเล็กคิ้วด้วยความรู้สึกที่งุนงงๆ เมื่อได้ยินชื่อสถาบันศิลปะการแสดงที่สอบเข้ายากที่สุดแห่งหนึ่งของโลก นอกจากจะต้องมีเกรดเฉลี่ยสะสมและคะแนน SAT¹ สูงลิบลิ่วแล้ว ยังต้องผ่านการทดสอบความสามารถตามสาขาที่สมัครเข้าเรียนที่หินระดับการคัดเลือกนักแสดงบรอดเวย์ก็ไม่ปานอีกด้วย มีหน้าซ้ำค่าเล่าเรียนยังแพงหูฉี่ แม้จะมีนักเรียนทุนอยู่บ้าง แต่ส่วนใหญ่แล้วก็มักเป็นลูกท่านหลานเธอมีเงินถุงเงินถังทั้งนั้น

ซึ่ง...เรื่องเงินน่าจะไม่ใช่ปัญหาใหญ่อะไรสำหรับคนที่มั่งเงินซื้อคอนโด-มิเนียมหลักหลายล้านดอลลาร์ที่แกรเมอรัซพาร์กหรือ หากถามว่าย่านหรูหราและเก๋ไก๋ที่โด่งดังที่สุดแห่งหนึ่งของแมนฮัตตันอยู่ที่ไหน คำตอบก็คือแกรเมอรัซพาร์กนี่ละ

ในบรรดาสวนสาธารณะที่มีอยู่มากมายในนิวยอร์ก แกรเมอรัซพาร์กคือสวนสาธารณะแบบปิดขนาดสองเอเคอร์ที่มีเพียงผู้พักอาศัยในอาคาร 39 หลังรอบๆ สวนเท่านั้นที่จะได้รับ ‘กุญแจ’ สำหรับไขเข้าไปเดินเล่นในสวนแสนสวยนี้ได้ แน่หนอนว่าบรรยากาศเงียบสงบเป็นส่วนตัวและมีความปลอดภัยสูงนี้ต้องแลกมาด้วยการจ่ายค่าบำรุงรักษารายปีแพงระยับ แต่ก็นับเป็นทางเลือกอันแสนคุ้มค่าสำหรับผู้มีอันจะกินหรือคนดังที่ต้องระมัดระวังตัวอยู่ตลอดเวลาอยู่หรือ

¹ SAT (Scholastic Aptitude Test) เป็นการสอบใช้วัดความถนัดวิชาคณิตศาสตร์และภาษาอังกฤษตามมาตรฐานสากล หนึ่งปีจะมีการสอบ 4 ครั้ง หากสอบได้คะแนนสูงก็จะมีโอกาสเข้ามหาวิทยาลัยที่ดีได้มากขึ้น

“ดนตรีค่ะ ฉันเล่นฮาร์ป”

ดวงตาของเธอหลุมมองกระดาษห่อลูกอมในมือ ภาพความทรงจำ แสงนงดงามในอดีตผุดขึ้นมาในสมองเป็นระยะทำให้เธอรู้สึกเจ็บหน่วงๆ ในอกจนหายใจไม่ออก

“เล่นฮาร์ป? เกินคาดแฮะ”

ชายหนุ่มนี้ก็ไม่ออกเลยว่าสาวน้อยตัวบอบบางเท่านี้จะมีเรี่ยวแรง ดัดพินฝรั่งที่มีขนาดใหญ่กว่าเธอเกือบสองเท่าตัวได้อย่างไร

“เกินคาดยังไงเธอคะ”

หญิงสาวผินหน้ากลับมามองลือออน แสงจากไฟส่องทางด้านนอก สะท้อนกับกระจกแว่นตาของเขา เธอจึงมองเห็นแววตาของเขาไม่ชัดว่าเขา มองตอบกลับมามีแววตาเช่นไรกันแน่

“ก็ดูจากบุคลิกคุณแล้ว ผมนี่กว่าน่าจะเลือกเล่นพวกเปียโนหรือไมก็ ไวโอลินเสียอีก”

“คุณไม่ใช่คนแรกที่พูดแบบนี้” เกรชเอ่ยเสียงเบาแล้วนั่งไปครู่หนึ่ง “คุณแม่ของฉันเคยเป็นนักเล่นฮาร์ป แล้วก็เป็นศิษย์เก่าของจูลิอาร์ตด้วย ท่านสอนฉันเล่นมาตั้งแต่เด็กๆ แล้วค่ะ”

เธอไม่ปฏิเสธว่าเธอรักการเล่นฮาร์ป แต่แม่รี มารดาของเธอก็มีส่วน ผลักดันอย่างมากให้เธอตัดสินใจเลือกเรียนต่อด้านดนตรีเฉพาะทางที่ จูลิอาร์ต

“ถ้ามีโอกาส ผมหวังว่าจะได้ฟังคุณเล่นสักครั้งนะคะรับ มิสซาร์เกอร์” ลือออนพูดยิ้มๆ พลังชีพที่ขยับของในมือของเธอ “กระดาษห่อลูกอมนั้น ขอผม ได้ไหมครับ”

“คะ?”

เกรชกะพริบตาปริบๆ อย่างงุนงงอยู่ครู่หนึ่ง แต่ยินยอมส่งให้เขาแต่ โดยดี ก่อนจะเข้าใจในวินาทีถัดมาเมื่อเห็นปลายนิ้วเรียวยาวดุจลำเทียนของเขาพับกระดาษชิ้นเล็กๆ นั้นเป็นนกกระเรียนตัวจิ๋วด้วยความเร็วอันน่าทึ่งโดย

ไม่จำเป็นต้องมองเสียด้วยซ้ำไป แกรมผลงานที่ออกมายังสวยงามเหลือเชื่อ

“งานอดิเรกของผมนะ” ลีออนหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอ แล้วส่งนกสองตัวที่พับเสร็จแล้วให้หญิงสาว “ผมเป็นประเภทมือไม่อยู่ไม่สุข ถ้าไม่ซีดๆ เขียนๆ ก็ต้องหาอะไร玩玩แบบนี่ละ”

“คุณพับเก่งมากเลยคะ”

แม่ไม่อยู่ในอารมณ์ชื่นชมยินดีใดๆ แต่ก็ต้องยอมรับว่าทนายหนุ่มคนนั้นทำให้เธอประหลาดใจไม่น้อย นกกระเรียนจากกระดาษลูกอมที่วางอยู่กลางฝ่ามือของเธอนั้นมีเหลี่ยมมุมคมชัดดูประณีตบรรจงอย่างมาก ทั้งที่ใช้เวลาเพียงหนึ่งถึงสองนาทีก่อนนั้น เคยได้ยินเหมือนกันว่าพวกคนฉลาดไปใครสูงมักชอบทำอะไรแบบนี้เวลาใช้ความคิด เขาก็คงเป็นหนึ่งในคนฉลาดพวกนั้นด้วยกระมัง

“ผมฝึกมานานนะครับ” ลีออนยกไหล่ ถามว่านานแค่ไหน ก็นานกว่าแปดสิบปีเสียจะละ นับตั้งแต่ลูกอมกระต่ายขาวออกวางขายครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1943 เขาก็เริ่มพับมาตลอด ไม่เก่งก็ไม่ว่าจะอย่างไรแล้ว “เรามาถึงกันแล้วครับ มิสฮาร์เกอร์”

รถลีมูซีนคันงามค่อยๆ ชะลอความเร็วลงก่อนจะจอดหน้าประตูรั้วอัลลอยสีดำนูนวาวๆ สามเมตร หิมะด้านนอกตกหนักมาก ประกอบกับหิมะบดบังสายตา เกอร์จึงมองไม่เห็นที่ตอหนึ่งเธออยู่ที่ไหนกันแน่

“บ้านผมอาจจะคับแคบไปบ้าง อดทนสักกระยะจนกว่าคุณลุงของคุณจะกลับมาจากบิวโนสไอเรสก็แล้วกันนะครับ”

ชายหนุ่มก้าวลงจากรถทันทีที่ไซเฟอร์เปิดประตูให้ เขาเดินอ้อมมาอีกด้านแล้วช่วยอุ้มหญิงสาวลงจากรถโดยไม่ฟังคำทัดทานของเธอ

“คุณ...คุณหยางคะ ฉัน...ฉันเดินเองได้”

ตั้งแต่เกิดมา นอกจากพ่อแล้วก็ไม่เคยมีผู้ชายคนไหนอุ้มเธอตัวปลิวิเหมือนลูกหมาลูกแมวแบบนี้มาก่อนเลย

“หิมะตก พื้นเย็น คุณไม่ได้สวมรองเท้า ให้ผมช่วยนะดีแล้ว” ลีออน

กระชับอ้อมแขนแน่นเข้าจางบอบบางแนบไปกับแผงอกกว้าง “ที่บ้านผมมีเสื้อผ้าที่คุณพอจะสวมแก้ขัดไปก่อนอยู่ชุดสองชุด เดี่ยวพรุ่งนี้ผมจะให้เรนพอร์ตจัดเตรียมมาให้”

“ฉันรบกวนคุณเกินไปหรือเปล่าคะ คือ...ฉันหมายถึง...” เกรซพูดตะกุกตะกัก เมื่อเริ่มตั้งสติได้บ้างแล้ว เธอจึงรู้สึกแปลกๆ ที่ต้องแนบชิดกับคนแปลกหน้าที่เพิ่งพบกันไม่ถึงชั่วโมงดีแบบนี้

“ไม่รบกวนเลยสักนิดครับ” เขาตอบด้วยรอยยิ้มโดยไม่รอให้เธอพูดจนจบประโยค “อย่างแรก ตอนนี้คุณถือเป็นลูกความของผม ผมมีหน้าที่ดูแลและอำนวยความสะดวกให้คุณทุกอย่างเท่าที่ผมจะทำได้ และอย่างที่สอง ค่าตัวผมแพงมาก แต่โทไบอัส คุณลุงของคุณก็พร้อมจ่ายเต็มที่ อะไรที่ผมจ่ายเพิ่มเติมไป รับรองว่าผมซาร์จเงินจากเขาเต็มที่แน่ เราวิน-วินกันทั้งคู่ ดังนั้นคุณไม่จำเป็นต้องเกรงใจผมเลยสักนิด จะเรียกใช้งานผมตลอด ยี่สิบสี่ชั่วโมงเลยยังได้”

คำพูดติดตลกนิดๆ ของเขาช่วยให้หญิงสาวผ่อนคลายขึ้นมาบ้าง แต่ยังไม่มากพอที่จะทำให้เธอคลายความรู้สึกกังวลในใจไปได้ ยิ่งเมื่อเธอเดินผ่านประตูเข้าไปเห็นตัวบ้าน เธอก็ยิ่งรู้สึกเกร็งมากขึ้นไปอีก

บ้านคับแคบไปบ้างอย่างนั้นหรือ...ที่นี้เรียกว่าบ้านไม่ได้ด้วยซ้ำ ต้องเรียกว่าคฤหาสน์ถึงจะถูก...

อาคารทรงยุโรปสี่ชั้นที่ตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้าเกรซนั้นใหญ่โตและสูงเสียดจนเธอต้องแหงนมองอย่างลึมตัว ด้านหน้าอาคารประดับด้วยเสาโรมันสี่ต้นสูงจากระดับชั้นสองขึ้นไปจรดฐานระเบียงชั้นสี่เบื้องบน ช่องว่างระหว่างเสาแต่ละต้นมีหน้าต่างเรียงกันช่องละหนึ่งบาน เท่ากับว่าหนึ่งชั้นมีหน้าต่างสามบาน เว้นแต่ชั้นล่างสุดที่มีหน้าต่างบานใหญ่เพียงสองบานเพราะด้านขวาสุดคือประตูทางเข้าทรงโค้งดูสง่างามรับกับตัวอาคารอย่างที่สุด

ทางด้านซ้ายมือมีต้นไม้ใหญ่ที่สูงเกือบถึงชั้นสี่ แต่หญิงสาวมองไม่ออกว่าเป็นต้นอะไรเนื่องจากมันทิ้งใบจนลึนรับฤดูหนาว มีหน้าซำยังมีหิมะหนา

ปกคลุมตามกิ่งก้านเกือบหมด จึงยากที่จะคาดเดาสายพันธุ์ได้ รู้เพียงว่า
ลำต้นใหญ่โตเพียงนี้ น่าจะมีอายุมากโขทีเดียว

เป็นต้นไม้ที่ทำให้บรรยากาศรอบด้านดูห่อหุ้มเยือกเย็นเสียจริง...

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านครับ คุณผู้ชาย”

พ่อบ้านวัยกลางคนเปิดประตูต้อนรับเจ้านายพลาทอนค้อมศีรษะอย่าง
นอบน้อม เขาเป็นชายร่างผอมสูง แต่ดูกระฉับกระเฉงเยี่ยมชีวิตชีว ดวงตา
ของเขาเป็นประกายสุกใสรับกับรอยยิ้มนุ่มนวลบนใบหน้า เกรซประหลาดใจ
ไม่น้อยที่เห็นว่าเขาสวมชุดเครื่องแบบบัตเลอร์เต็มยศกระทั่งในยามดึกเช่นนี้
ทั้งถุงมือสีขาว ทั้งเสื้อสูทหางยาวสีดำ รวมไปถึงเนกไท เรียกว่าเนียบตั้งแต่
ศีรษะจรดปลายเท้าทีเดียว

แต่ก็...ไม่เนียบเท่าคนที่สวมทักซิโดปกผ้าซาตินที่กำลังอุ้มเธออยู่
ตอนนี้หรอก...

“เตรียมห้องพักแขกไว้เรียบร้อยหรือยัง ซิลเวสเตอร์”

ลีออนเอ่ยถามในขณะที่อีกฝ่ายวางรองเท้าสลีเปอร์สีน้ำเงินเข้ม
สำหรับสวมในบ้านลงบนพื้นตรงหน้าเจ้านาย ด้านบนปากดินทองเป็นลาย
สิงโตอวดแวงคองามสง่า

“เรียบร้อยแล้วครับคุณผู้ชาย ผมให้ลีเดียเตรียมน้ำอุ่นไว้ให้คุณผู้หญิง
แช่ผ่อนคลายด้วย”

“ดี” ชายหนุ่มวางหญิงสาวลงแล้วพยักพยเปิดให้เธอสวมสลีเปอร์เสีย
“ห้องพักแขกอยู่ที่ชั้นสอง เดี่ยวผมจะให้ซิลเวสเตอร์เป็นคนดูแลอำนวยความสะดวก
ความสะอาดให้คุณระหว่างพักที่นี่ ขาดเหลืออะไรก็บอกเขาได้เลยนะครับ
มิสฮาร์เกอร์ ไม่ต้องเกรงใจ”

“ผมยินดีอย่างยิ่งที่จะได้ดูแลแขกคนสำคัญของคุณผู้ชายครับ”
ซิลเวสเตอร์เอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล แล้วยื่นมือไปปรับเสื้อโค้ตตัวโคร่งมาจาก
เธอ “ผมว่าคุณผู้หญิงคงเพลียมากแล้ว ขึ้นไปพักผ่อนก่อนเถอะครับ ผม
จะให้ลีเดียพาไปที่ห้องพัก”

เขาใช้มือที่ไขว้หลังอยู่ส่งสัญญาณมือ เพียงครูเดียวหญิงสาวในชุดเมตสไตล์ฝรั่งเศสสีดำก็เดินออกมาจากมุมมืดอย่างเงียบเชียบคล้ายยืนรออยู่นานแล้ว เธอเป็นหญิงสาวรุ่นราวคราวเดียวกับเกรซ แต่ตัวสูงกว่ามาก เส้นผมสีน้ำตาลบลูเน่ต์มัดรวบเป็นมวยต่ำเรียบกริบชนิดไม่กระดิกสักเส้น แม้ใบหน้าจะนิ่งสนิท แต่ดวงตาสีฟ้าของเธอทอประกายนุ่มนวลดูใจดีไม่ต่างจากซิลเวสเตอร์เลยแม้แต่นิด

“ไปเถอะครับ เรื่องอื่นไว้ค่อยคุยกันพรุ่งนี้”

ลือฮอนส่งยิ้มให้เกรซ เธอขยหน้าขึ้นมองเขาคูหนึ่งแล้วพยักหน้ารับก่อนจะเดินตามลือเดียวตรงไปยังโถงบันได ท่าทางของเธอดูแข็งซึ้งเสียจนน่าสงสาร

“เป็นคดีพิเศษระดับแดงเหวอครับ ถึงต้องพามาพักที่นี้ด้วย”

ซิลเวสเตอร์มองตามสายตาของเจ้านายไปอย่างประหลาดใจ ไม่บ่อยนักที่จะเห็นเจ้าของฉายา ‘นายหน้าเลือด’ ใจดีมีเมตตาต่อเพื่อนต่างเผ่าพันธุ์เช่นนั้น ใครๆ ก็รู้ทั้งนั้นว่าเขามักวางตัวห่างเหินกับคนรอบตัวมากเพียงไหน หากไม่ได้รับคำตอบแทนก็อานามก็อย่าหวังเลยว่าจะได้เห็นเขาแสดงความมีน้ำใจได้

“ลู่วู้ เป็นเด็กเป็นเล็กอย่าสอดรู้สอดเห็นเรื่องของผู้ใหญ่น่า”

ชายหนุ่มถอดเสื้อสักซิดัดวนอกแล้วโยนให้บัตเลอร์ประจำตัวพร้อมกับการเสียดจิกจิกอยู่ในลำคออย่างไม่สบอารมณ์ หากคนอื่นได้ยินเขาพูดกับชายวัยหกสิบปีประหนึ่งเป็นเด็กกอมมือเช่นนี้ คงพากันคิดว่าเขาเพี้ยนไปแล้วเป็นแน่ แต่หากรู้ช่วงต่างของอายุของทั้งคู่ก็คงไม่ประหลาดใจเท่าใดนัก สำหรับคนที่อยู่มายาวนานถึงห้าร้อยปีอย่างลือฮอนแล้ว มนุษย์ทุกคนก็เป็นเพียงเด็กโง่งงไม่ประสีประสาโลกทั้งนั้นนั่นละ

“ผมก็ควรต้องทราบรายละเอียดไว้บ้างไม่ใช่หรือครับ จะได้จัดการดูแลมิสซาร์เกอร์ของคุณผู้ชายได้อย่างเหมาะสม” ซิลเวสเตอร์พูดอย่างใจเย็น ขณะที่ก้าวตามเจ้านายที่เดินเลียวซ้ายตรงไปยังห้องทำงาน

“ช่างจ้อขนาดนี้ กัดลึกทีดีไหม จะได้หุบปากบ้าง” แวมไพร์หนุ่มหันมา แยกเขี้ยววางโง้งใส่ แต่อีกฝ่ายกลับตีหน้านิ่งไม่รู้สึกรู้สึกอะไร ทั้งสิ้น “ปาก มากขึ้นทุกวัน ให้ตายเถอะ”

เขาดึงหูกระต่ายฟ้าชาตินออกจากคอ แล้วโยนให้พ่อบ้านเฒ่าที่รับ เอาไว้ได้อย่างทันท่วงทีประสาคนที่รับมือกันเป็นประจำจนชินชา

“เหมม ผมละกลัวกลัว”

“เลิกต่อแهل ซิลเวสเตอร์ แก่ไม่เคยกลัวฉัน”

ลืออณปลดกระดุมเสื้อเดรสเซ็ทสามเม็ดแรกออก จากนั้นจึงผลักบาน ประตูไม้ที่สลักเสลาเป็นลวดลายเครือเถาทุกหลาบแล้วก้าวเข้าไปด้านใน เขา พยักหน้าพอเป็นพิธีเป็นเชิงทักทายเรนฟอร์ดที่นั่งหน้ามู่ขอรออยู่แล้ว

“ผมเคารพคุณผู้ชายเสมอนั้นละครับ”

ซิลเวสเตอร์หัวเราะ เป็นเรื่องจริงที่เขี้ยวของลืออณหูให้เขากลับเหมือน เมื่อตอนอายุสิบแปดไม่ได้อีกแล้ว แต่อย่างไรเขาก็เคารพนายหน้าเลือด ประจำเมืองอัมบราในฐานะผู้มีพระคุณเสมอมา

“ถ้าเคารพจริงก็รินเครื่องดื่มให้หน่อย เต็มแก้วเลยนะ คอแห้งเป็นบ้า”

แวมไพร์หนุ่มทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้หนังสีแดงแบบดิงกระดุมหลัง โต๊ะทำงานไม้มะฮอกกานีสีน้ำตาลบรอกตัวเชิง ลวดลายของดอกไม้อ่อนช้อย ที่แกะสลักอยู่บนเนื้อไม้ั้นประณีตงดงามประหนึ่งงานศิลปะชั้นเลิศ บ่งบอกรสนิยมเลิศหรูของเจ้าตัวได้เป็นอย่างดี

“รับเป็นอะไรดีครับ”

“แจ๊ค แดเนี่ยลส์”

เขาตอบสั้นๆ แล้วแกะคัพลิ่งก็โอบอลทรงกลมบนข้อมือโยนลงบน โต๊ะอย่างไม่ไยดี ซิลเวสเตอร์ยิ้มรับแล้วเดินไปยังเคาน์เตอร์บาร์ที่ซ่อนอยู่ หลังฉากกันห้องลายนกยูงเงินสีทองอร่ามตาที่ตั้งอยู่อีกฟากหนึ่งของห้อง ทำงานอันกว้างขวาง การตกแต่งแบบชินัวเซอร์หรือการผสมผสานความเป็นเงินเข้ากับความเป็นตะวันตกเช่นนี้ช่วยลดบรรยากาศเคร่งขมึนจาก

เครื่องเรือนไม้สีเข้มลงได้มาก ทั้งตู้หนังสือที่สูงจากพื้นจดเพดาน ทั้งโต๊ะทำงานขนาดใหญ่เกือบสองเมตร ไหนจะชุดรับแขกสีน้ำตาลที่เรนฟอร์ดนั่งเอกเขนกอยู่อีก เมื่อมีวอลล์เปเปอร์สีเหลืองอ่อนลายนกยูงและดอกไม้ต้นกับของประดับตกแต่งสไตล์จีนมาช่วยเพิ่มความอ่อนหวาน ห้องทำงานนี้จึงไม่ดูอึมครึมน่ากลัวเกินไปนัก

“ที่วาคอแห่งนี้ แห่งมากแค่นั้นครับเจ้านาย แห่งแบบที่ผมควรออกไปรอข้างนอกก่อนหรือเปล่า”

เรนฟอร์ดเหลือบมองลือออนอย่างหวาดระแวง ประสพการณ์การทำงานกับ ‘แวมไพร์’ มานานเกือบสิบปีสอนเขาว่า หากเมื่อใดได้ยินคำว่า ‘คอแห่ง’ ก็ควรหาทางหนีทีไล่ให้ดี เพราะบางทีก็ไม่ได้หมายความว่าเจ้าตัวกระหายน้ำเสมอไป แต่เป็น...เลือดต่างหาก!

“ใจเสาะอะไรจะขนาดนั้น ฉันแค่คอแห่งในระดับธรรมดาเท่านั้นละนะ”

ลือออนหัวเราะ พยายามสลัดกลิ่นอายของเกรซออกจากห้วงความคิดตอนที่เขารู้ว่าเธอเดินเข้าประตูรั้วบ้านมา เธอเงยหน้าขึ้นมองสิ่งรอบกายโดยไม่ล่วงรู้ว่าได้เปิดโอกาสให้เขาเห็นลำคอขาวผ่องในระยะใกล้ เส้นเลือดที่เต้นตุบๆ ล่อตาล่อใจนั้นทำเอาเขาเกือบเก็บคมเขี้ยวของตนเองไว้ไม่อยู่

“ให้ตาย...ช่างไม่รู้จักระมัดระวังตัวเอาเสียเลยแม่คุณ...”

“อยู่ด้วยกันมาตั้งนานยังไม่ชินอีกหรือครับ”

ซิลเวสเตอร์ถือถาดสีทองบรรจุแก้ววิสกี้คริสตัลมาสองใบ เขาเสิร์ฟแก้วแรกให้เจ้านายก่อนที่จะยื่นถาดให้เรนฟอร์ดหยิบอีกแก้วด้วยตนเอง

“ใครจะไปทำใจให้ชินแบบคุณพ่อบ้านได้เล่าครับ”

เรนฟอร์ดรีบหยิบแก้วมาถือไว้ไว้อย่างรวดเร็วราวกับกลัวคนเสิร์ฟจะเปลี่ยนใจ สิ่งเดียวที่เขาชอบเวลาเจ้านายเรียกมาทำงานนอกเวลาก็คือได้ดื่มเหล้าฟรีนี่ละ ลือออนเป็นนักสะสมเหล้าตัวยง เขามีตั้งแต่ไวน์อายุเป็นร้อยปี วิสกี้หายากไปจนถึงเหล้าเหมาไถราคาแพงระยับ แต่เหล้าที่เขาชอบดื่มเป็นประจำกลับเป็นแจ๊ค แดเนี่ยลส์ โอลด์ นัมเบอร์ 7 วิสกี้จากเทนเนสซี

ที่มีชายดาษตื่น หาดิมได้ตามบาร์ทั่วไปเสียนี้

“ฉันไม่สนว่าแกจะชินหรือไม่ชิน แต่ถ้าไม่รับเอาของที่ฉันสั่งให้หามา
วางตรงหน้าเดี๋ยวนี้ แก่ได้โดนข้าย่าคอนชินแน่”

เขาเคาะนิ้วชี้บนโต๊ะตังก้อกๆ เป็นเชิงสั่ง เรนฟอร์ดมองนายจ้างแล้ว
ได้แต่กลอกตาอย่างระอ้าใจ

“ขู่จริง” ผู้ช่วยหนุ่มทำหน้าที่เมีย “ผมมานั่งรอตั้งนาน ตัวเองมาถึง
ทีหลังแท้ๆ”

“อ้อ ที่บ่นมากขนาดนี้ แสดงว่าอยากเปลี่ยนชื่อจากเรนฟอร์ดเป็น
เรนฟีลด์จริงๆ ลินะ”

ลือนอนยิ้มหวานในแบบที่ทำให้คนมองชนลูก ด้วยรู้ว่ากำลังสู้มเสีง
ต่อการถูกจับเข้ากระบวนการเปลี่ยนให้เป็นที่มาสแวมไพร์ด้วยการกักคอ
เต็มแก่ เขาจึงรีบหยิบปีกกระดาษขนาดเอสี่ออกจากกระเป๋าเอกสารแล้วลุก
ขึ้นนำไปส่งให้เจ้านายถึงที่ทันที

“ก็แค่นี้”

แวมไพร์หนุ่มทำเสียงฮืออยู่ในลำคอ เขาเปิดลิ้นชักหยิบกล่องโลหะ
จลุลยสีทองออกมาแล้วเปิดฝา ด้านในมีแผงแคปซูลยาสีแดงวางซ้อนกัน
อยู่อย่างเป็นระเบียบ แต่ละแผงมีตัวอักษรภาษาอังกฤษพิมพ์ใหญ่ระบุแยก
ประเภทไว้ว่า A B O และ AB เขาลากปลายนิ้วไปบนแผงยาอยู่ครู่หนึ่ง
ก่อนจะตัดสินใจหยิบแผงที่เขียนว่า A ขึ้นมา

เลือดกรุ๊ปเอแบบเดียวกับที่ได้กลืนจากเกรซ และเป็นเลือดกรุ๊ปโปรด
ของเขา...

“สายในกรมตำรวจของเราบอกว่าคดีนี้เห็นเอาเรื่องอยู่ครับ เมื่อบน
สั่งการลงมาเองเลยว่าต้องรีบปิดคดีให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่อย่างนั้น
จะมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของอัมบรา แบบนี้ก็เท่ากับว่าเราต้องถูกกดดัน
จากสี่ด้านเลยนะครับ มนุษย์หมาป่า แม่มด แวมไพร์ด้วยกัน แล้วไหนจะ
พวกมนุษย์อีก”

“กระทบต่อภาพลักษณ์? กลัวว่าเหล่าอมมนุษย์ในอัมบราจะถูกรัฐบาล
 ล้างสบสวนเรียงตัวแล้วไปเจอเรื่องเนาอื่นๆ ที่ซุกไว้ใต้พรมละไมว่า” ลีออน
 เหยียดยิ้มหยัน เขาหย่อนแคปซูลลงในแก้ววิสกี้แล้วแกว่งเบาๆ ชั่วพริบตา
 เดียวก็ละลายผสมกับเหล้ากลายเป็นเครื่องดื่มสีแดงเข้มราวโลหิต “ถึงจะ
 พยายามโฆษณาว่าอัมบราเป็นเมืองน่าอยู่ ปลอดภัย อัตรการเกิดอาชญากรรม
 ต่ำแค่ไหน แต่พลเมืองแปดในสิบเป็นปีศาจทั้งนั้น ไม่ว่าจะยังไงก็ไม่มีทาง
 ปลอดภัยสำหรับมนุษย์ร้อยเปอร์เซ็นต์หรอก”

แม้จะมีสนธิสัญญาสงบศึกระหว่างสามเผ่าพันธุ์ และมีกฎข้อห้ามทำ
 เรื่องที่เป็นอันตรายต่อมนุษย์ แต่ก็เชื่อว่าปีศาจทั้งหลายจะสามารถสะกดกลิ่น
 สัญชาติญาณกระหายเลือดไว้ได้ตลอดเวลาเสียเมื่อไหร่ ดังนั้นนานๆ ครั้ง
 จึงเกิดคดีรุนแรงเสียทีหนึ่ง แต่ที่ไม่เป็นข่าวใหญ่โตเพราะไม่ได้สยดสยองจน
 เลือดเท่ากับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับครอบครัวฮาร์เกอร์ในคำคืนนี้เท่านั้นเอง

ครั้งนี้เรื่องใหญ่มากจริงๆ นั่นละ ต่อให้ผู้นำทั้งสามเผ่าพันธุ์อยาก
 วิ่งเต้นปิดข่าวเพื่อไม่ให้กระทบต่อธุรกิจสีเทาของพวกตนเพียงใดก็คงเป็น
 ไปได้ยากเสียแล้ว

“นั่นมันก็จริงอยู่หรือครับ แต่ตราบดีที่มนุษย์ไม่รู้วาที่อัมบราเต็มไปด้วย
 ด้วยตัวอันตราย ที่นี้ก็ยิ่งนับว่าปลอดภัยกว่าเขตอื่นของนิวยอร์กมากอยู่ดี”
 เรนฟอร์ดทำหน้ายุง “จะว่าไป คดีของมิสฮาร์เกอร์ถือเป็นจุดต่างพริ้วของ
 เมืองในรอบห้าสิบปีเลยนะครับ”

“จะเป็นจุดต่างพริ้วหรือไม่ นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญ ที่สำคัญคือไอ้เวร
 ตัวไหนเป็นคนก่อมาตกรรมไว้รสนิยมนี้ขึ้นมาต่างหาก”

ลีออนยกแก้วขึ้นจิบ รสหวานเข้มข้นที่ผสมกับแอลกอฮอล์เผ่นช่าน
 ไปทั่วลิ้นก่อนจะแทรกซึมไปยังทุกอณูกาย ดวงตาสีดำสนิทแปรเปลี่ยนเป็น
 สีแดงฉานพร้อมๆ กับที่เขาส่งเสียงครางต่ำๆ อยู่ในลำคออย่างพึงใจ แต่ถึง
 กระนั้นความคิดของเขาก็ยังล่องลอยไปถึงลำคอขาวผ่องของหญิงสาวอยู่ดี

ถ้าลองฝังเขี้ยวดูสักที โทไบอัสจะเอาหมุดมาตอกอกเขาโทษฐานกัด

หลานสาวหรือไม่หนอ...

“ทำไมทำหน้าอย่างนั้นวะเรนฟิลด์” ทนายหนุ่มเล็กคิ้วนิดๆ อย่ง ยียวนเมื่อเห็นสีหน้าเหยงของลูกน้อง

“เรนฟอร์ดครับ! เรนฟอร์ด!” เรนฟอร์ดท้วงเสียงดัง “ผมเห็นตา เจ้านายเปลี่ยนสีที่ไรก็ไม่ชินเสียที มันเสียวคอยังไงก็ไม่รู้”

ดวงตาของแวมไพร์เปลี่ยนเป็นสีแดงทุกครั้งที่ดื่มเลือด แม้จะเป็น เลือดสกัดเข้มข้นเช่นนี้ ร่างกายของพวกเขาก็มีปฏิกิริยาตอบสนองแบบ เดียวกัน

“แกต้องขอบคุณ คีริล กริกอร์เยวิช โตรชิน ที่ขายเทคโนโลยีนี้ให้ แวมไพร์นะเรนฟิลด์ ไม่อย่างนั้นเวลาคอแห้งขึ้นมาฉันอาจคว้าคอแกมา ขย้ำก็ได้”

ลืออณพุดกลัวหัวเราะแล้วยกแก้วคริสตัลขึ้นจิบอีกหนึ่งอึก ไม่น่าเชื่อ ว่าความรู้สึกลึกลับซ่านที่กระตุ้นให้ร่างกายมีชีวิตชีวานี้จะเกิดจากเลือดสกัดเข้มข้นที่มีชื่อทางการค้าว่า ‘เรดเฟรี่’ หรือ ‘เทพธิดาแดง’ ไม่ใช่เลือดสดๆ ที่ เคยเป็นแหล่งอาหารหลักของอมมนุษย์อย่างพวกเขา

หลังจาก ‘อามอน’ จักรพรรดิแวมไพร์ยอมรับข้อตกลงและลงนาม ในสนธิสัญญา การไล่ล่ามนุษย์เพื่อดูดเลือดก็กลายเป็นสิ่งต้องห้าม เขา จึงต้องหาทางออกด้วยการตั้งธนาคารเลือดขึ้นมาเพื่อรับซื้อเลือดมนุษย์ โดยเฉพาะ และจัดจำหน่ายให้แก่เพื่อนร่วมเผ่าพันธุ์ในราคาสมเหตุสมผล แต่แน่นอนว่าเรื่องนี้ไม่ถูกใจเหล่าแวมไพร์รุ่นดึกดำบรรพ์ที่ชอบปลดปล่อย สัญชาตญาณดิบมากกว่า พวกนี้ค่อนข้างร่ำรวยและมีสเนียมเฉพาะเจาะจง จนเรียกได้ว่าจู้จู้จุกจิก ชอบเลือดผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย ไม่ชอบดื่มเลือดที่ ไม่รู้ที่มาเพราะกลัวไม่สะอาดเป็นอาทิ จึงหันไปทำสัญญาทาสกับมนุษย์ที่ คัดสรรมาเป็นอย่างดี และดื่มเลือดจากทาสโลหิตโดยตรง

หากถามว่าผิดกฎไหม ก็ผิด แต่จักรพรรดิอามอนกับแวมไพร์ระดับ สูงในสภาเลือดบริสุทธิ์ก็พร้อมเสริมทำเป็นหลับตาเสียข้างหนึ่ง เพราะกว่า

ครึ่งของแวมไพร์ตีกดำบรรพ์พวกนี้คือฐานกำลังสำคัญในการคานอำนาจกับหมาป่าและแม่มด หากไม่ยอมเสียขุมอำนาจก็ต้องยอมปล่อยให้แหกกฎเล็กๆ น้อยๆ บ้างว่าอย่างนั้นแหละ

ตรงนี่นี่เองที่ผ่านกยุงหรือพวก ‘มารยะ’ ได้เข้ามาสืบบทบาทสำคัญมอบทางเลือกใหม่ให้เหล่าแวมไพร์ด้วย ‘เรตแพร์’ หรือเลือดสกัดเข้มข้นมารยะเป็นเผ่าปีศาจที่กลายพันธุ์จาก ‘พีทส์อินพีท’ หรือเผด็จพรลิต พวกเขาจำเป็นต้องกินมนุษย์เพื่อดำรงชีวิตด้วยวิธีพิเศษมาก คือการสูบเลือดสูบเนื้อแล้วเหลือไว้แต่หนังเปล่าๆ ไม่เช่นนั้นระบบเผาผลาญที่สู่งผิดปกติจะทำให้พวกเขาตาย อติตหัวหน้าเผ่าอย่าง คีริล กริกอร์เยวิช ไตรชิน อยากใช้ชีวิตร่วมกับมนุษย์โดยสันติ ดังนั้นจึงตั้งห้องทดลองขึ้นมาและจ้างนักวิทยาศาสตร์หัวกะทิมาวิจัยสร้างอาหารทดแทนที่ทดแทนการกินมนุษย์จนสำเร็จ

ระหว่างการทดลองทำอาหารแคปซูลวิแกนสำหรับผ่านกยุง สันติสัญญาสงบศึกระหว่างสามเผ่าพันธุ์ได้เกิดขึ้น คีริลมองเห็นโอกาสทำเงินจึงขายสิทธิบัตรการผลิต ‘เรตแพร์’ ให้แก่แวมไพร์ที่ดูจะร่ำรวยผู้ที่สุดในทุกเผ่าพันธุ์ ซึ่งเรตแพร์มีคุณสมบัติพิเศษตรงที่เมื่อละลายกับเครื่องดื่มแล้วจะคืนสภาพเดิมได้ถึง 98 เปอร์เซ็นต์ แถมยังมีคุณสมบัติและรสชาติเข้มข้นใกล้เคียงกับการดื่มเลือดสดๆ มาก

อระอัย สะอาด พกพาสะดวก เลือกกรู๊ปเลือดได้ตามใจชอบ มีหรือแวมไพร์จะไม่ชอบ หลังออกจำหน่ายไม่นานก็ฮิตติดลมบน ทำให้คีริลที่ได้รับส่วนแบ่งสามเปอร์เซ็นต์จากยอดขายทั้งหมดตามสัญญาารวยอื้อซ่า ทนายที่คอยดูแลผลประโยชน์ต่างๆ ให้ผ่านกยุงอย่างลืออันทักพลอยได้โบนัสปันผลก้อนโตไปด้วย

“ผมขอขอบคุณในใจตึกว่า เกิดเหตุอะไรผิดหูขึ้นมา ผมได้ถูกสูบจนเหลือแต่หนังแน่ แล้วใครจะช่วยงานเจ้านาย จริงไหมครับ”

เรนฟอร์ดทำท่าชนลุก อติตมยุระราชันรูปงามมากก็จริงแต่เดาใจยากเหลือเกิน ไม่อยากเหลือแต่หนังเหี่ยวๆ ก็อย่าเฉียดเข้าไปเหยียบเงา

พ่อเจ้าประคุณเชียว ก็อย่างที่ว่ากันนั้นละ สิ่งมีชีวิตยิ่งงามมากเท่าใดก็ยิ่งมีพิษร้ายแรงมากเท่านั้น เจ้านายของเขาเองก็เช่นกัน เป็นประเภทหลอ่ล่อสารพัดพิษ!

“ฉันก็แค่หาผู้ช่วยใหม่ จะไปยากอะไร” ลือออนพูดอย่างไร้เยื่อใยจนอีกฝ่ายหน้าตูม “อย่ามัวแต่พละมอยู่เลย ไหนลองสรุปเรื่องที่สายในกรมตำรวจของเราบอกมาคร่าวๆ ซิ”

เขาพลิกเอกสารที่ละหน้าด้วยสีหน้าเฉยชา หัวดวงตากลับสั้นไหวนิดๆ ภาพสยดสยองที่ถูกพริ้นต์ออกมาอยู่บนกระดาษเขลิ่พวกนี้ไม่มีผลต่อปีศาจดูดเลือดเช่นเขาอยู่แล้ว เขาเพียงแค่รู้สึกเวทนาแม่หนูน้อยที่ต้องเห็นพ่อแม่บุญธรรมของตนเองถูกสังหารโหด ศีรษะไปทาง แขนขาไปทางแบบนี้ต่างหากเล่า

“โทนี่กับแมรี ฮาร์เกอร์ ย้ายมาอยู่บ้านที่ถนนแมกโนเลียในอัมบราไว้ได้หลายเดือนแล้ว” เรนฟอร์ดเริ่มต้นพูดโดยไม่ต้องอ่านเอกสารใดๆ เพราะเป็นคนมีความจำดีเป็นเลิศ “โทนี่ทำงานเป็นผู้บริหารที่โรงพยาบาลอัมบรา-เมโมเรียล แมรีเป็นแม่บ้าน เพื่อนบ้านต่างบอกว่าพวกเขาเป็นมิตรและอัธยาศัยดี ถึงจะเคร่งศาสนาหน่อย แต่ก็น่ารักบหา”

“มนุษย์เคร่งศาสนาในอัมบราที่เต็มไปด้วยปีศาจเนี่ยนะ ตลกร้ายชะมัด”

ทนายหนุ่มหัวเราะพลางจิบวิสกี้ผสมเรดแพร์รี่ต่อ ดวงตากวาดมองไปยังภาพศีรษะของชายวัยกลางคนที่มิดวงตาเหลือกลานคล้ายหวาดกลัวสุดขีด บาดแผลบริเวณลำคอเหวอะหวะคล้ายถูกสิ่งที่มีเร็วแรงมหาศาลกระชากจนขาดจากลำตัวในคราเดียว บนพื้นข้างๆ กันมีร่องรอยทรงเล็บกริดเป็นทางยาว

คล้าย...กรงเล็บของหมาป่า...

มิน่าเล่า ไฉนเรเลยมาถึงได้อยากเร่งปิดคดีนี้ ก็กลัวว่าจะสาวไปถึงเผ่าพันธุ์ของตนเองสิท่า...

“ก็อาจจะขยับไปโบสถ์มั้งครับ” เรนฟอร์ดยกไหล่ “มิสเกรซ ฮาร์เกอร์

ของเจ้านาย ปกติจะพักอยู่ที่ย่านแกรเมอรัชีพาร์ก แต่คงเพราะเป็นช่วงวันหยุดเทศกาลคริสต์มาสก็เลยกลับมาพักที่บ้านกับพ่อแม่ ตามที่เธอให้การเบื้องต้นกับตำรวจ ระหว่างรอกินมื้อค่ำกับครอบครัว เธอขึ้นไปนอนอ่านหนังสืออยู่บนห้องนอนชั้นสองแล้วเปลอหลับไป ตื่นขึ้นมาอีกที่บ้านก็มีดีไปหมดแถมยังมีหนาวผิดปกติเหมือนฮีตเตอร์ไม่ทำงาน พอลงมาชั้นล่างก็เหยียบกองน้ำที่หกอยู่จนลื่นล้ม มารู้ทีหลังว่าไอ้กองน้ำนั้นคือเลือดของพ่อแม่ตัวเอง ก็ตอนที่เห็น...เอ่อ...หัวที่เจ้านายกำลังดูรูปอยู่นั้นละครับ”

“โอ...น่าสงสารจริงๆ”

ซิลเวสเตอร์ที่ยืนฟังบทสนทนาอย่างเงียบเชียบมานานถึงกับอูทานเสียงแผ่ว ทั้งที่แทบไม่เคยออกความคิดเห็นใดๆ ระหว่างที่เจ้านายกำลังคุยงานมาก่อนเลย

“แล้วเพื่อนบ้านล่ะ มีใครเห็นหรือได้ยินอะไรผิดปกติบ้างไหม”

ลืออานพลิกกระดาศไปอีกหน้าก็เห็นวงแหวนเวทขนาดใหญ่ที่วาดด้วยเลือดอยู่บนพื้น มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นวงแหวนสำหรับ ‘อัญเชิญ’ บางอย่าง แต่ตัวอักษรเลื่อนมากจนมองไม่ออกว่าอัญเชิญสิ่งใด และคงเพราะมีวงแหวนนี้ที่กระมัง เลยมาถึงได้บอกว่าเกอร์ชมาพ่อแม่ชูชัยญเพื่ออัญเชิญปีศาจที่เขี้ยมโหดที่สุดออกมา

ตกลงแล้ว ยายเด็กขี้กลัวเหมือนกระต่ายนั้นนะหรือจะอัญเชิญอะไรได้เรียกทิงเกอร์เบลยังไม่ได้เลยมั้ง

“ไม่เลยครับ เพื่อนบ้านได้ยินแต่เสียงกรี๊ดของมิสฮาร์เกอร์อย่างเดียวก็เลยแห่กันมาดู จากนั้นก็โทร. เรียกตำรวจ กลายเป็นข่าวใหญ่โต แล้วก็ถึงคิวเจ้านายออกโรงไปรับตัวเธอที่สถานีตำรวจตามคำขอของคุณโทไปอัสนี่ละ” เรนพอร์ตถอนใจ “ดูจากรูปที่เราแอบเอาออกมาจากกองพิสูจน์หลักฐานพวกนี้แล้ว ผมทิ้งมากที่เธอไม่ตกใจเสียดสีไปเสียก่อน”

“กลัวแต่ว่ายังเบลอจนทำอะไรไม่ถูกอยู่มากกว่า” ลืออานระบายลมหายใจยาว “แกดูรูปพวกนี้ทั้งหมดแล้วใช่ไหม เห็นอะไรแปลกๆ บ้างหรือเปล่า”

“ผมดูหมดแล้ว มันก็มีบางรูปที่สะกิดใจผมแปลกๆ อยู่เหมือนกันนะครับ” ผู้ช่วยหนุ่มทำท่าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง “มันดูเหมือนเป็นการจัดฉากชอบกล เจ้านายไม่คิดว่ารอยกรงเล็บหมาป่านั้นดูจงใจทำขึ้นมาหรือครับ ไหนจะวงแหวนเวทเปลวๆ นั่นอีก จะอัญเชิญอะไรได้”

เขาใช้ชีวิตร่วมกับเหล่ามนุษย์มานานนับสิบปี ร่วมทำคดีกับเจ้านายมาก็หลายหน ย่อมรู้จักนิสัยใจคอ พฤติกรรมและวิธีการดำเนินชีวิตของพวกเขาเป็นอย่างดี หากมีสิ่งผิดปกติวิสัยปรากฏขึ้นต่อหน้าเช่นนี้ เขาต้องรับรู้ได้ในทันทีอยู่แล้ว

“ตาไวเหมือนกันนี่หว่า ไม่เสียแรงที่จ่ายค่าโอบีจริงจังจริง” ทนายหนุ่มเตาะลื่น “แกเป็นมนุษย์แท้ๆ ยังมองออก แต่ไอเวรเลียมมันดันแกล้งทำเป็นมองไม่ออก”

“แกล้งมองไม่ออกหรือครับ” เรนฟอร์ดเลิกคิ้วนิดๆ อย่างประหลาดใจ “ทำไมต้องทำแบบนั้น ผมเห็นเขากระหึ้นกระหือรือทำท่าอยากปิดคดีออกขนาดนั้นแท้ๆ มีเบาะแสชัดเจนคาตาอย่างนี้ เขาก็น่าจะรีบสืบสวนหาความจริงให้เร็วที่สุดไม่ใช่หรือครับ”

“มันก็น่าจะเป็นอย่างนั้นอยู่หรือก เว้นแต่ไอหมอนั้นมีเรื่องอื่นปิดบังอยู่นะสิ” ลีออนกระดกวิสกี้รวดเดียวหมดแก้ว “ว่าแต่แกได้เอาของอีกอย่างที่ฉันอยากได้มาด้วยหรือเปล่า”

“เอามาสิครับ” ชายหนุ่มเดินกลับไปหยิบซองซิปล็อกขนาดเล็กจากกระเป๋าเอกสารมาวางตรงหน้าลีออน ในซองนั้นมีผงดินอยู่ “ดินะครับตอนที่เจ้านายส่งข้อความให้ ผมขับรถเลยไปที่เกิดเหตุ มันเป็นทางผ่านพอดี ผมต้องอ้อมไปทางรั้วด้านหลังแล้วค่อยหิมา ตักดินออกมาจากเขตบ้าน ถ้าตำรวจเห็นเข้าต้องคิดว่าผมเป็นคนร้ายที่กลับมาดูที่เกิดเหตุแน่ๆ”

“ถ้าถูกจับขึ้นมา ฉันไปประกันตัวให้หา ไม่ต้องห่วง” ชายหนุ่มกระดิกนิ้วหนึ่งครั้ง ซิลเวสเตอร์ก็นำภาตสีทองขนาดเท่าฝ่ามือมาวางบนโต๊ะทำงาน “เกรู้ไหมว่าเวลาแม่ตเล้งเป้าเพื่อจัดการเหยื่อ สิ่งแรกที่พวกมันทำคืออะไร”

“ดีสนิทเพื่อหลอกล่อให้ติดกับไซ้ใหม่ครับ”

“ผิด” ลีออนเทดินในซองลงไปบนถาดแล้วหยิบไฟแช็กสีทองอร่ามออกมาจุด จากนั้นจึงจ่อลงไปบนผงดินนั้น เพียงครู่เดียวผงดินก็ติดไฟลุกพื้บพร้อมกับมีเสียงกรี๊ดร้องโหยหวนดังขึ้นครู่สั้นๆ ก่อนจะเงียบไปเมื่อไฟมอดลง “แม่หมดจะร้ายมนตร์จงเหยื่อเอาไว้ต่างหาก ป็องกันไม่ให้แม่หมดคนอื่นมาอุ่นวย ดินที่ติดไฟแล้วกลายเป็นผงถ่านสีม่วงนี่คือหลักฐานชั้นดีว่ามีคนร้ายคาถาใส่บ้านหลังนั้นไว้”

“นี่...นี่หมายความว่าครอบครัวฮาร์เกอร์ถูกแม่หมดหมายหัวมาแต่แรกหรือครับ”

เรนพอร์ตมองดินชิ้นๆ ที่ติดไฟได้อย่างอัศจรรย์ใจ แม้จะคิดว่าตนเองรู้เรื่องอมนุษย์แห่งอัมบราแทบทุกแง่มุมแล้ว แต่กลับไม่รู้ว่ามีวิธีตรวจสอบเวทมนตร์ของแม่หมดเช่นนี้มาก่อนเลย

“ก็คงทำนองนั้น” ดวงตาได้กรอบแว่นสีทองหลุมมองหลักฐานที่อยู่บนโต๊ะ ทั้งผงดินและรูปถ่ายกรงเล็บของหมาป่า “ดูเหมือนเรื่องนี้จะสนุกกว่าที่คิดนะเรนฟิลด์ มีทั้งแม่หมดกับหมาป่ามาเกี่ยวข้องแล้วถ้าสืบไปสืบมาอาจจะมีหลักฐานว่าแวมไพร์ก็มีส่วนในเรื่องนี้ด้วยเหมือนกัน”

“เจ้านายคิดว่ามีใครจัดฉากให้เหมือนเป็นฝีมือของอมนุษย์หรือครับ”

“คิดว่าไงล่ะ” ลีออนกระตุกยิ้มซิดซา “ถ้าอยากรู้ว่าใครจัดฉาก ใครมีเกี่ยวกับเรื่องนี้บ้าง พຼงนี้ก็ลองสืบจากเพื่อนบ้านของพวกฮาร์เกอร์ดูก่อนเป็นอย่างไร โดยเฉพาคนที่มรอยใหม่ที่บ้าน ไฟที่ฉันจุดเมื่อก็คงทำให้คาถาสะท้อนกลับไปหาเจ้าของเรียบร้อยแล้ว หากตัวไม่ยากหรอก”

อยากรู้จริงๆ ว่าสามคนพ่อแม่ลูกเอาตัวไปพัวพันกับเรื่องอันตรายนะไรกันแน่...